

DAIFUKU

เสพติดกักขังตัวเองในวัย

監禁依存症

อุษิก ธีร เขียน

แพรวา ปิยะวุฒิโกจน์ แปล

เนื้อหารุนแรง เหมาะกับผู้อ่านอายุมากกว่า 18 ปี

เสพติดกักขังนางหนึ่ง

監禁依存症

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

คุซึกิ ริอู เขียน
แพรวา ปิยะวุฒิโกชน์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

เมื่อเหล่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ และครอบครัวของทนายความชื่อดัง โคโมโระ เซอิทาโระ ถูกดึงเข้าไปในเกมลักพาตัวที่เชื่อมโยงกับคดีอาชญากรรมทางเพศในอดีตของเขา

เกมที่จะทำลายและปลุกเร้าความตื่นเต้นในจิตใจไปกับการต่อสู้ และการเผชิญหน้ากับความมืดมนในอดีตของเหยื่อที่ยังคงตามหลอกหลอนจากบาดแผลที่พวกเขาเหล่านั้นประสบในอดีต

นิยายที่จะสะท้อนให้เห็นถึงเส้นทางการสืบสวนที่เต็มไปด้วยขวากหนาม การลักพาตัวที่เห็นในตอนแรกกลายเป็นเรื่องราวที่ต้องตั้งคำถามกับความยุติธรรมในโลกใบนี้

คุซึกิ ริอู เล่าความซับซ้อนในการเชื่อมโยงเหตุการณ์ในอดีตและปัจจุบันออกมาได้อย่างน่าสนใจ รวมถึงการตีแผ่ความทรนทนใจและกายของตัวละครที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด ความแค้น รวมทั้งการต่อสู้เพื่อสิ่งที่พวกเขารัก และต้องทนรับผลกระทบที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เสพติดกักขังห่วงเหนียว นิยายลำดับที่สามในซีรีส์เสพติดความตาย จะพาสำรวจจิตใจที่แตกเป็นเสี่ยง สะท้อนแง่มุมที่ซ่อนอยู่ในทุกผู้คนกับความถูกผิด และฉีกหน้ากากของ “ความยุติธรรม” ให้แหงนขึ้น

สำนักพิมพ์ไคฟูกุ ส่งเอสเอ็มเอส ชวนนักอ่านผู้กล้าทวงโลกแห่งการฆาตกรรม เพื่อทวงความยุติธรรมให้เหยื่อทุกราย อาชญากรทุกคนสมควรได้รับการลงโทษหรือไม่อย่างไร ขอให้ผู้อ่านใช้วิจารณญาณเลือกวิธีลงโทษตามเห็นสมควรต่อไป

สำนักพิมพ์ไคฟูกุ

จากใจนักแปล

นิยายเล่มนี้ได้รับการเล่าออกมาอย่างเรียบง่าย แต่ถ่ายทอดอารมณ์ และมุมมองของทั้งฝั่งตำรวจและเหยื่อได้อย่างลึกซึ้ง ทำให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงแรงกดดัน ความสิ้นหวัง และความมุ่งมั่นของตัวละครได้อย่างชัดเจน การลักพาตัวเด็กชายอารูโตะเป็นจุดเริ่มต้นของเงื่อนงำที่เชื่อมโยงกับบาดแผลในอดีต และแรงจูงใจที่ยากจะคาดเดา ผู้เขียนนำเสนอปมของเรื่องอย่างแนบเนียน ก่อนค่อยๆ คลี่คลายผ่านสายตาของตัวละคร ด้วยสำนวนที่กระชับ ตรงไปตรงมา แต่เปี่ยมไปด้วยอารมณ์ ทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างเข้มข้นและชวนติดตาม ผู้แปลหวังว่าผู้อ่านจะได้รับทั้งความสนุก ความตื่นตัว และอาจได้ถูกคิดถึงปัญหาที่แฝงอยู่ในสังคมผ่านเรื่องราวในเล่มนี้

แพรวา ปิยะวุฒิโกชน

สารบัญ

บทนำ	5
บทที่ 1	15
บทที่ 2	54
บทที่ 3 .	104
บทที่ 4	143
บทที่ 5	196
บทส่งท้าย	282

บทนำ

ได้ยินมาจากลูกความว่า “มันเป็นการสมยอม”

“หา?”

เธออดไม่ได้ ถ้ามกกลับด้วยความไม่เชื่อหู่ตัวเอง ไม่ว่ายังไงก็เชื่อในสิ่งที่เพิ่งได้ยินไปไม่ได้ ไม่สิ ไม่อยากจะเชื่อต่างหาก

เธอจ้องมองชายที่อยู่ตรงหน้าอีกครั้ง

ใบหน้าขาวไร้อารมณ์ สวมแว่นตาไร้ขอบ ชุดสูทที่ดูคุณภาพสูง ไร้อะไรของคำขาวที่ไหลมาจากแขนเสื้อ

เธอรู้ลึกว่าเขาน่าเกรงขาม ทั้งทำที่ที่สุภาพเกินไป ทั้งน้ำเสียงโทนเดียว ทั้งดวงตาที่มองลงจากด้านหลังเลนส์ ทั้งตราหนายความที่ส่องประกายอยู่บนปกเสื้อของเขา ทั้งหมดล้วนแต่น่าเกรงขาม

ไม่รู้ว่าจะคิดอย่างนั้น เพราะอคติหรือความชิงชังของฉัน

ไม่ ไม่ได้ เธอก็คดริมฝีปาก

ห้ามอ่อนแอ ฉันตัดสินใจต่อสู้เพื่อชีวิตและเกียรติยศจากนี้ไปของลูกสาว แล้วจะมหาวาดหัวนตั้งแต่เริ่มต้นแบบนี้ได้ยังไงกัน

แม้จะตั้งปณิธานใหม่อีกครั้งเช่นนั้น

...ถ้าฉันมีเงินจ้างทนายความบ้างละก็

เธออดไม่ได้ที่จะคิดอย่างนั้น

น่าเสียดายที่เธอไม่มีเงินทองเหลือเพื่อขนาดนั้น

พ่อแม่ของเธอเสียชีวิตไปนานแล้ว ส่วนสามีก็แขวนคอตายไปเมื่อสามปีที่แล้วด้วยโรคซึมเศร้า

ปัจจุบันเธอทำงานที่โรงงานตรวจสอบไขในตอนกลางวัน ที่มีน้ำมันในตอนเย็น และที่บาร์ในตอนกลางคืน เวลานอนในแต่ละวันของเธอนั้นน้อยกว่าสี่ชั่วโมง ถึงกระนั้น รายได้ก็ยังเป็นเพียงประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ของรายได้เฉลี่ยต่อปีของผู้ชาย

หลายปีที่ผ่านมา เธอไม่ได้ซื้อเสื้อผ้าให้ตัวเองเลยสักชุด ถ้าถุงเท้าหรือกางเกงชั้นในมีรู เธอก็จะเย็บปะแล้วเอามาใส่ วานลูกสาวช่วยตัดผมให้ตอนที่ต้องแต่งหน้าจริงๆ เธอก็จะใช้เครื่องสำอางจากร้านร้อยละ

โชคดีที่ลูกสาวชอบฟังและเรียนเก่ง สักวันหนึ่งเธอจึงอยากจะส่งลูกไปเรียนมหาวิทยาลัย และเพื่อจุดประสงค์นั้น เธอเลยอยากจะเก็บค่าเล่าเรียนให้ได้มากที่สุด หากเพื่อลูกสาวแล้ว จะเหนื่อยยากอย่างไรก็ไม่หวั่น เพราะลูกคือสมบัติ

...ลูกสาวของฉันถูกข่มขืน

ผู้ชายที่อยู่ข้างหน้าฉันคือทนายที่ปรึกษาของไอ้สารเลวซึ่งก่อความผิดมาแล้วสี่ครั้ง

มันเป็นประวัติแทนคดีติดตัว เพราะเขาไถ่เกลี้ยสำเร็จทั้งสี่ครั้ง แต่มั่นคงนั้นยังเป็นอาชญากรรมทางเพศอีกด้วย

“หากตกลงกันได้ คดีก็มักจะถูกยกฟ้องครับ”

คำพูดของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เธอได้ยินเมื่อไม่กี่วันก่อนดังขึ้นมาอีกครั้งในแก้วหู

“คนที่ตัดสินใจว่าจะส่งฟ้องหรือไม่เป็นสำนักงานอัยการไม่ใช่ตำรวจ พวกเรารู้สึกหงุดหงิดเหมือนกัน... แน่แน่นอนว่าจะยอมความหรือไม่เป็นการตัดสินใจของครอบครัว พวกเราจึงบอกให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้ครับ”

ดูเหมือนว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจวัยกลางคนจะพูดเป็นนัยว่า “ช่วยอย่ายอมความที่”

ในขณะนั้นเธอคิดทันทีว่า ไม่มีทางจะทำเช่นนั้นเด็ดขาด

ลูกของฉันถูกทำร้ายในลักษณะนี้ และเหลือแผลที่ไม่มีวันหายไป
ชั่วชีวิต คิดว่าได้เงินแล้วจะให้ภัยได้หรือไง... ฉันอยากจะตวาดอย่างนั้น

ทว่า ในความเป็นจริงเธอเริ่มลังเลใจแล้ว ทนายที่นั่งอยู่เบื้องหน้า
กับท่าทางเจนโลกและสายตาเย็นชาของเขา ทำให้รู้สึกกดดันอย่างมาก

เธอกำหมัดบนตักของเธอ

...ฉันจะยอมแพ้ได้อย่างไร

เธอหายใจเข้าลึกๆ แล้วเงยหน้าขึ้นมอง

“เมื่อครูนี้นี้หมายความว่ายังไงคะ”

เธอสวดอ้อนวอนอยู่ในใจว่า ขอให้น้ำเสียงของฉันฟังดูเด็ดเดี่ยว

“ ‘สมยอม’ หมายความว่าไง คุณอยากบอกว่าลูกสาวของฉัน
สะ... สมยอมกับการกระทำนั้นหรือคะ”

เธอพยายามสงบสติอารมณ์ แต่เสียงก็ลั่นขึ้นมากลางคัน รู้สึก
รังเกียจที่จะพูดออกมา แต่ก็อดไม่ได้ที่จะโต้แย้ง

ในทางตรงกันข้าม คิ้วของทนายกลับไม่กระดิกเลยด้วยซ้ำ

เขาเปิดไฟล์ที่อยู่ในมือ

“ผมเพียงแค่ถ่ายทอดคำกล่าวอ้างของลูกความครับ”

แล้วพูดเช่นนั้น

“ผมเป็นแค่ตัวแทน ดังนั้นให้คุณใส่อารมณ์ ผมก็ทำอะไรไม่ได้
หรอกครับ”

“...อีก”

เธอหายใจชะงักงัน และรู้ได้เลยว่าเลือดขึ้นหน้าแล้ว

...บอกว่า ต่อให้คุณใส่อารมณ์ อย่างนั้นหรือ

มีพ่อแม่คนไหนบ้างที่จะไม่ใส่อารมณ์เมื่อลูกถูกทำร้าย

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่คำพูดของทนายความก็สมเหตุสมผล ตอนนั้น
ต้องให้ความสำคัญกับลูกสาวมากกว่าความโกรธของตัวเอง ปกป้องศักดิ์ศรี
ของลูกสาวด้วยการดำเนินทนายไม่ได้ ใช่แล้ว ฉันเป็นคนเดียวในโลกนี้

ที่ปกป้องลูกสาวของฉันได้

...ทั้งสามีและพ่อแม่ต่างก็เสียชีวิตไปแล้ว

เธอพยายามยึดหลังตรง แต่ทนายกลับหยุดยั้งพลังใจนั้นไว้

“ขอภัยด้วยครับ แต่ต่อให้ผมพูดดีแค่ไหน ก็ไม่อาจเรียกว่าชีวิต
ความเป็นอยู่ของครอบครัวคุณมีได้”

แล้วดันแว่นตาของเขาขึ้น

“คุณทำงานที่โรงงานตั้งแต่ 8:00 น. ถึง 17:00 น. ที่ปั้มน้ำมันตอนเย็น
และที่ร้านกลางคืนตั้งแต่ 19:00 น. ถึง 01:00 น.”

“ร้านอิซากายะคะ”

เธอรีบหักหัว

“โปรดหยุดพูดชวนให้เข้าใจผิดด้วยการเรียกมันว่าร้านกลางคืน
ที่เถอะคะ ฉันแค่รับออเดอร์จากลูกค้าและยกจานขึ้นลงเท่านั้นเอง”

“ขอโทษครับ ดูเหมือนจะทำให้คุณโกรธซะแล้วสินะครับ”

ทนายหัวเราะเบาๆ

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะดูถูกคุณ เพราะผมถูกสอนมาว่างานไม่มีสูงมีต่ำ
แต่ดูเหมือนว่าคุณมีอคติกับผู้หญิงที่ทำงานใน ‘ร้านกลางคืน’ ขอภัยด้วย
ที่ผมไม่ทราบเรื่องนั้น”

ดวงตาที่อยู่หลังแว่นตาของเขายิ้มมากขึ้น เธอตระหนักถึงจุดประสงค์
ของทนายความแล้ว

...ผู้ชายคนนี้ตั้งใจทำให้ฉันโกรธ

เขาจงใจทำให้ฉันเสียสติ ล่อลวงให้พูดสิ่งที่จะทำให้ลูกสาวเสียเปรียบ
และทำร้ายความรู้สึกด้วยความอับอายของฉันเอง

เจ้าเล่ห์ แต่จะไม่ยอมให้เป็นดังที่เขาคิดหรอก

“งานของฉันเกี่ยวอะไรกับอาชญากรรมของลูกความคุณคะ”

เธอโต้แย้งด้วยน้ำเสียงที่เฉียบคม

แต่ทนายความกล่าวเสียงเพียงว่า “โปรดอย่าตีว่าเป็นอาชญากรรม

ครับ”

เขาพลิกเอกสารในไฟล์

“สิ่งที่ผมอยากจะพูดมีดังนี้ อย่างที่บอกไปก่อนหน้านี้ พวกคุณไม่ได้มาจากครอบครัวที่ร่ำรวย ลูกสาวของคุณมีชื่อเสียงที่ดีในละแวกบ้านว่าเป็นเด็กดีที่ใส่ใจแม่ แต่เธออยู่ในวัยที่อยากแต่งตัวสวย และเริ่มสนใจในเพศตรงข้ามครับ”

“คุณอยากจะพูดอะไรกันแน่คะ”

“เปล่าครับ”

หลังจากเว้นช่วงไปแปลกๆ ทนายความก็พูดต่อ

“หมายความว่าอยู่ในวัยที่ต้องการเงินนะครับ”

พูดเช่นนั้น

“...หา?”

“มันเป็นยุคสมัยที่ทุกอย่างต้องใช้เงิน ยิ่งเป็นผู้หญิงยิ่งแล้วใหญ่ ทั้งคงอยากได้เสื้อผ้าน่ารัก อยากได้เครื่องสำอาง แถมอยากได้สมาร์ตโฟน โดยไม่บอกพ่อแม่ อยากเล่นเกม อยากไปเที่ยวกับผู้ชาย แต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ กล่าวคือ บ้านคุณไม่มีเงิน และ ลูกสาวของคุณยังเป็น ‘เด็กดี’ จึงต้องขออะไรที่เกินไปจากคุณไม่ได้ พอเป็นอย่างนั้นกันนะ ไม่แปลกเลยที่เธอจะคิดหาเงินด้วยตัวเอง...”

“เดี๋ยวก่อนคะ”

เธอขัดจังหวะ

“คุณกำลังพูดถึงเรื่องอะไร ละ ลูกสาวของฉัน ชะ ชะ...”

กำลังพยายามจะบอกว่าชายเรื่อนร่างอย่างนั้นแหละ

เธออยากจะตะโกนออกไปเช่นนั้น

แต่เสียงของเธอกลับจุกอยู่ในลำคอ ไม่อยากพูดคำน่ารังเกียจนั้นออกมาตรงๆ ต่อให้เป็นสมมติฐาน แต่ก็รู้สึกเหมือนเป็นการดูถูกลูกสาว

“ผมแค่พูดหลักการทั่วไปเองครับ”

ทนายพุดอย่างเย็นชา

“น่าเศร้าที่สาว ๆ ยุคนี้มักหลงเดินทางผิด ไม่ว่าจะมั่วเพศสัมพันธ์ แลกเงินหรือออนไลน์เด็ด ผมเป็นคนหนึ่งที่กังวลกับสถานการณ์ในปัจจุบันนี้ แต่เมื่อนั้นเป็นความจริง เราจะเพิกเฉยและไม่พูดถึงความน่าจะเป็นนี้ได้ แล้วคุณล่ะคิดว่าไง ถ้าลูกสาวเป็นคนเปิดประเด็นขึ้นมา ลูกสาวจะไม่ถูกตราหน้าว่าค้าประเวณีหรือครับ?”

“หะ หา...”

ไม่มีคำพุดใดออกมาจากลำคอ

สิ่งที่อยากจะพุดขัดโถมเข้ามาหลังจากนั้นเรื่อย ๆ อย่ามาดูถูกลูกของฉันนะ อย่าเหยียดหยามกันเพราะเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ลูกของฉันไม่ใช่คนแบบนั้น เธอใจดี รักพ่อแม่ ฉลาด และเป็นเด็กดีเหมือนพ่อของเธอจริงๆ

ก่อนร้อน ๆ ค่อย ๆ เคลื่อนขึ้นมาจากหน้าอก แล้วก็จุกอยู่ที่คอ แถมยังร้อนขึ้นมาถึงหน้าตา จนทำให้ดวงตาขึ้นและขึ้นมาจาก ทั้งที่ไม่อยากร้องไห้ แต่การมองเห็นกำลังพร่าเบลอล

“ลูก ลูกคนนั้นของฉัน...”

ใบหน้าของเจ้าหน้าที่ตำรวจคนนั้นปรากฏขึ้นในสมอง

เขาในยามนั้นพุดด้วยความเจ็บปวดว่า “ขอคุยกันได้แค่ตรงนี้ แต่เขาเป็นผู้ที่กระทำผิดซ้ำซากครับ”

...เขาเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซากซึ่งมุ่งเป้าไปที่เด็กผู้หญิงวัยประถมเท่านั้น

เธอค้นหาชื่อและนามสกุลของผู้กระทำผิดทางอินเทอร์เน็ต

ทันใดนั้น มีเศษข่าวในอดีตหลงเหลืออยู่สองรายการ ทั้งสองคดีมีการจับกุมเพราะข่มขืนเด็กผู้หญิงวัยประถม

จากเศษ ผู้ร้ายได้ให้ปากคำในห้องสอบสวนไว้ดังนี้

“เป้าหมายของผมคือเด็กที่เข้าไปในบ้านเงียบๆ โดยไม่พุดว่า ‘กลับ

มาแล้ว’ รวมถึงเด็กที่แต่งตัวเรียบง่ายและตัวเล็ก”

ในบ้านไม่มีใครให้บอกว่ากลับมาแล้ว คนร้ายเล่าอย่างภาคภูมิใจว่า “เช่นนั้น โอกาสที่ข่มขืนได้ก็จะพุ่งพรวดขึ้นมามากครับ”

หากปลดล็อกประตูหน้าบ้านด้วยตนเอง และเข้าไปในบ้านโดยไม่พูดอะไรสักคำก็มีโอกาสที่เด็กจะอยู่บ้านคนเดียว เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาก็จะกดกริ่ง แล้วถ้าหวานล่อมให้เปิดประตูได้เมื่อไรก็เสร็จ

“เด็กที่อยู๋บ้านคนเดียวมีเสื้อผ้าและข้าวของที่เรียบง่ายจะประสบความสำเร็จมากกว่า 80 เปอร์เซ็นต์ เพราะหมายความว่าพวกเขาไม่มีเงินทองมากพอจะขึ้นศาล การเลี้ยงเด็กตัวเล็กเป็นเพียงรสนิยมและเพราะง่ายที่จะกดตัวเอาไว้ครับ”

เมื่อริบสมาร์ตโฟนของคนร้าย โพลเดอร์รูปภาพก็เต็มไปด้วยรูปภาพและวิดีโอของเหยื่อ ยิ่งไปกว่านั้น คนร้ายยังให้คะแนนเหยื่อแต่ละคนและรู้สึกภาคภูมิใจกับคะแนนของเขา

“ถ้าพลาดจะได้ 0 คะแนน ถ้าให้ใช้ปากทำจะได้ 30 คะแนน ถ้ามีเช็ทซ์จะได้ 60 คะแนน ถ้าทั้งถ่ายรูปและวิดีโอจะได้ 90 คะแนน และถ้าเด็กสาวเข้าโรงพยาบาลจะได้คะแนนเต็มครับ”

...ลูกสาวของฉัน

เธอขยำผ้ากระโปรง

...ตัดสินลูกสาวคนสำคัญของฉันด้วยคะแนน

เธอยังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แถมยังเป็นของต่างหน้าของสามีผู้ล่วงลับด้วย

ตอนเธอกลับถึงบ้าน ลูกสาวของเธอนอนสลบกางแขนขาอยู่บนพื้นไม้หน้าบ้าน เธอถูกทุบตีอย่างรุนแรงจนกระดูกซี่โครง โหนกแก้ม และนิ้วทั้งสี่หัก ร่างกายท่อนล่างของเธอเปลือยเปล่าตั้งแต่แก้มขาไปจนถึงต้นขา ชุ่มไปด้วยเลือดสด มันน่าสยดสยองมากจนเจ้าหน้าที่ฉุกเฉิน 119 ที่รีบมายังที่เกิดเหตุยังต้องเบือนหน้าหนี

แม้จะออกจากโรงพยาบาลแต่ก็ยังเหลือผลสืบเนื่อง สายตาของ
ตาซ้ายที่เคยเป็น 1.2 ลดลงเหลือต่ำกว่า 0.1 เพราะโดนทุบ

“...มะ ไม่มีทาง... ที่จะสมยอมไปได้”

เสียงอัดแน่นอยู่ในอก

“ลูกสาวของฉันได้รับบาดเจ็บสาหัสนะคะ มะ มันฉีกขาดและ
มีเลือด—เลือดไหลออกมาจากขนาดนั้น”

ถึงขีดจำกัดแล้ว เธอร้องไห้โฮออกมา

ห้ามร้องไห้ แม้ตรรกะจะสั่งห้ามเช่นนั้น แต่น้ำตากลับไหลไม่หยุด
แค่นึกถึงสภาพของลูกสาวในตอนนั้น น้ำตาก็พร่างพรูออกมา

“ถ้าอย่างนั้นเรามาขึ้นศาลกันดีไหมครับ”

ทนายความพูดอย่างไม่อ้อมค้อม

“สมยอมหรือไม่ พวกเราเถียงกันไปก็ไม่จบ ถึงจะไม่เต็มใจสุดท้าย
ก็ต้องขึ้นศาลอยู่ดีครับ” เขาปิดแฟ้มไฉว

“ขอบอกไว้ก่อน ผมไม่สนว่าการพิจารณาคดีจะใช้เวลากี่ปี เราจะสู้คดี
จนถึงที่สุด ดูเหมือนทางคุณจะไม่มีความหวัง จึงต้องไปขึ้นศาลเองทุกครั้ง
เข้าใจใช่ไหม คุณจะหยุดงานได้ทุกครั้งเหวอ คงไม่โดนไล่ออกนะ อ้อ
แล้วลูกสาวคุณก็ต้องขึ้นให้การเป็นพยานด้วยนะครับ”

“หะ ให้การ...”

“ธรรมดาไม่ใช่เหรอครับ เพราะอ้างตัวว่าเป็นเหยื่อไงล่ะ”

เขาออกเสียงคำว่า “อ้างตัว” อย่างเต็มไปด้วยความเสียสละ

“คุณคงทราบอยู่แล้ว การพิจารณาคดีโดยเปิดเผยจะมีผู้ฟังเข้าร่วม
ช่วงนี้นิยมมากจนเกิดคำว่าแฟนพันธุ์แท้การเข้าฟังศาล โดยเฉพาะ
อาชญากรรมทางเพศที่ได้รับความนิยมจากผู้ชมชายเป็นพิเศษท่ามกลาง
สายตาอยากรู้ อยากเห็นของชายหลายสิบคน ลูกสาวของคุณจะถูก
ตั้งคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์ของเธอ—ไม่สิ ขออภัย ความเสียหาย
สินะ และจะต้องอธิบายทุกรายละเอียด เรื่องนั้นก็ไม่มีปัญหาใช่ไหมครับ”

เขามองเข้ามาในตาแล้วพูดว่า “เตรียมใจแล้วใช่ไหมครับ”

ใบหน้าของเธอตอนนี้ละลายไปด้วยน้ำตาและน้ำมูก แคจินตนาการว่าลูกสาวจะต้องยืนอยู่บนแท่นพยานให้ชายคนนั้นซักถาม ก็รู้สึกหนาวสั่นหลังวาบแล้ว

“อีกอย่าง ผมพูดด้วยความปรารถนาดีนะครับ”

ทนายยิ้มอย่างสบายใจ

“แม้แต่นี้คุณยังควบคุมอารมณ์ไม่ได้เลย ตั้งใจจะร้องไห้แบบนี้ในการพิจารณาคดีหรือ ศาลพิจารณาคดีตามหลักเหตุผล น้ำตาของผู้หญิงใช้ไม่ได้ผลหรอก ผู้หญิงสวดยอย่างคุณคงใช้น้ำตาแก้ปัญหามาตลอดสินะครับ...”

ดูเหมือนว่าเขาตั้งใจจะปิดเกม แต่มันไม่จำเป็น

หัวใจของเธอแตกสลายไปแล้ว

“ฉันให้ลูกสาวยืนบนคอกพยานไม่ได้” เธอคิดขณะที่ร้องไห้โฮ ทั้งจิตใจและร่างกายของลูกสาวจะไม่กลับไปเหมือนเดิมอีก นั่นคือสิ่งที่เธอบอกเธอทำร้ายลูกสาวมากกว่านี้ไม่ได้

...ต่อให้มันเป็นเรื่องที่พวกเขาหวังไว้ก็ตาม

เธอจ้องทนายโคโมโระที่อยู่ตรงข้ามเธอด้วยดวงตาที่พร่ามัวเพราะน้ำตา

ทำได้เพียงจ้องเขม็งแม้จะอยากด่าทอด้วยคำหยาบคายแต่กลับพูดไม่ออก และไม่มีคำพูดใดออกมา

...ลูกของเขาก็เช่นกัน

หวังว่าลูกของเขาจะเจอเหตุการณ์แบบเดียวกับลูกสาวของฉัน

ภาวนาอย่างหนักแน่นเช่นนั้น

เด็กไม่ผิด เด็กไม่ควรถูกต้องแบกรับความผิดของพ่อแม่ แม้จะเข้าใจตรรกะอยู่แล้วแต่ก็อดไม่ได้ที่จะหวังเช่นนั้น

ฉันอยากให้เขารู้สึกแบบเดียวกัน

ให้คนที่เขารักถูกย่ำยี จนทั้งครอบครัวจมดิ่งอยู่ในความสิ้นหวัง
...ต่อให้เสียใจในเวลานั้น มันก็สายเกินไปแล้ว
เสียงเขมวินาทีของนาฬิกาช่างดังเหลือเกิน

บทที่ 1

1

วันเสาร์ที่ 18 พฤศจิกายน เวลา 16:38 น.

แผนกสืบสวนที่หนึ่งศูนย์บัญชาการตำรวจนครบาลลวไปด้วย
บรรยากาศชวนให้อึดอัด

นายสิบตำรวจเอก ทาคาฮิระ อิสึยะ นั่งอยู่บนเก้าอี้คอมพิวเตอร์ตั้งแต่เช้า
เพื่อสะสางคดีที่ยังไม่ตัดสิน เขาแสวงหาเป็นหมุนคอบที่แท้จริง และตีเนียบ
มองหัวหน้าที่อยู่ด้านใน

‘ยังไม่มีแววว่าหัวหน้าฝ่ายของฉันจะได้รับการปล่อยตัวสินะ’

ผู้บังคับบัญชาถูกรายล้อมไปด้วยหัวหน้าแผนกอาชญากรรมร้ายแรง
ฝ่ายที่ห้า หัวหน้าฝ่ายสืบสวนที่หนึ่ง และโกดะ หัวหน้าของทาคาฮิระ

โกดะออกจากชั้นไปยังห้องประชุม ครู่เดียวก็กลับมาและรอให้
ผู้บังคับบัญชาคุยโทรศัพท์กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติจบ... ทั้งวันของเขา
ผ่านไปอย่างไม่สงบสุข

...ทั้งที่หัวหน้าโกดะไม่เกี่ยวข้องใดๆ แต่ฉันพูดไม่ได้สินะ

ทาคาฮิระหันหน้ากลับไปคอมพิวเตอร์

คำว่า ‘ตำรวจทำผิดพลาดอีกแล้ว’ ‘ฆ่าตัวตายเนื่องจากถูกปรักปรำ’
และ ‘เหยื่อของอำนาจรัฐ’ แวบขึ้นมาในสมอง เป็นคำที่นิตยสารไวต์โฮว
และนิตยสารซุบซิบใช้พาดหัวข่าวอย่างไร้จริยธรรม

พูดตามตรง มันไม่ใช่การถูกปรักปรำ
ทาคาฮิระเพิ่มพ้ออย่างขมขื่นขณะพิมพ์คีย์บอร์ด
มันไม่ใช่ถูกปรักปรำ ไม่เพียงแค่ว่าไม่ส่งฟ้อง แต่ยังไม่จับกุมเลย
ด้วยซ้ำ

ทว่าเขาเป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัย
หน่วยสืบสวนพิเศษของฝ่ายที่ห้าเคยสอบปากคำเขาหลายครั้งด้วย
ความสมัครใจ จนวันหนึ่งเขาก็ถูกเรียกไปโรงพักในฐานะพยานสืบ และถูกนำ
เข้าห้องสอบสวน

ถึงกระนั้น เขาก็ไม่ได้ถูกใส่กุญแจมือหรือถูกปฏิบัติอย่างรุนแรง
เหมือนอาชญากร อย่างน้อยทาคาฮิระก็รับรู้เรื่องนั้น
...แต่เมื่อปล่อยกลับบ้าน เขาก็ฆ่าตัวตาย

เขาแขวนผ้าเช็ดตัวไว้บนลูกบิดประตูห้องของตัวเองแล้วผูกคอตาย
คนที่พบศพคือพ่อของเขา ทาคาฮิระได้ยื่นข่าวการเสียชีวิตของเขาเมื่อวานนี้
ทาคาฮิระหมุนคออีกครั้ง เขาเหลือบมองเหล่าผู้นำที่รวมตัวกันอยู่
ในห้องหัวหน้า... โดยเฉพาะหัวหน้าฝ่ายที่ห้า

เขาดูอิดโรย ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะคงไม่ได้นอนดี ๆ ได้ตาจึงคล้ำ
ยอติฝีมือผู้มีประสบการณ์ต่อสู้กับอาชญากรมาโชกโชกและไม่เคยถอย
สักก้าว ตอนนี้กำลังหมดแรงแล้ว

...แต่สื่อมวลชนคงไม่แสดงความเห็นอกเห็นใจใดๆ
แม้จะเห็นผู้นำสุมหัวกันแบบนั้น แต่พวกเขาคงตัดสินใจแล้วว่า ‘กำลัง
เตรียมกัน’ หรือ ‘กำลังวางแผนปกปิด’ อย่างไม่ต้องสงสัย

รู้สึกหงุดหงิดและอยากได้คาเฟอีนร้อนๆ ต้องการกาแฟเข้มๆ ดำปัด
และร้อนจนลิ้นพอง แม้จะรู้ว่าถ้าดื่มตอนท้องว่างจะแสบร้อนกลางอกเพราะ
กรดในกระเพาะก็ตาม

เมื่อทาคาฮิระกดปุ่มเอ็นเทอร์ด้วยความโกรธ
หางตาของเขาก็เห็นหัวหน้าฝ่ายหนึ่งรับโทรศัพท์

“อา นี่คือเจ้าหน้าที่ธุรการ... หืม? จั๊นเหรอ อา...”

นานแล้วที่ไม่ได้ใช้คำว่า ‘เจ้าหน้าที่ธุรการ’ ซึ่งหมายถึงคนที่รับผิดชอบงานทั่วไปในแผนก แต่รองสารวัตรตำรวจผู้มีประสบการณ์คนนี้ยังเรียกตำแหน่งของตนเองเช่นนั้น

ในแผนกสืบสวนที่หนึ่ง ฝ่ายที่สามคือกองกำลังปฏิบัติการ ส่วนฝ่ายที่หนึ่งและสองคือผู้ปิดทองหลังพระ เขาจึงเรียกตำแหน่งนั้นด้วยความภาคภูมิใจ

หัวหน้าฝ่ายหนึ่งยืนขึ้นช้าๆ ก่อนจะเดินไปหาผู้อำนวยการและกระซิบบางอย่างกับเขา

หลังจากคิดครุ่นหนึ่ง ผู้อำนวยการก็พูดกับโกดะ

ทาคาฮิระเห็นโกดะพยักหน้าตอบกลับไป และมองไปยังบริเวณที่ลูกน้องของเขาอยู่ นี่เป็นครั้งแรกของวันนี้ที่เขาออกห่างจากผู้อำนวยการแล้วเข้ามาหาอย่างฉับไว

“ทาคาฮิระ และมีอุระ”

โกดะชี้ไปทางรุ่นน้องที่สะวางคดีที่ยังไม่ตัดสินเหมือนกัน

“ขอโทษด้วย แต่ช่วยไปสนับสนุนหน่วยพิเศษที่ ที่สถานีตำรวจทามาการะ”

เขาพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“หน่วยพิเศษ...? จับตัวประกันเหรอครับ”

“ไม่ใช่ ดูเหมือนจะเป็นการลักพาตัว เด็กชายวัย 9 ขวบถูกลักพาตัวไป”

ทาคาฮิระตกใจจนกลืนหายใจ

รู้ว่ามิอุระที่อยู่ฝั่งตรงข้ามทำหน้าที่ตั้ง

“ขณะนี้จัดตั้งศูนย์บัญชาการที่สถานีตำรวจทามาการะ ผู้อำนวยการ โอคาฮิระและโทคุจิกำลังมุ่งหน้าไปที่นั่น เดี่ยวฉันจะนำกลุ่มที่เหลือไปสมทบเช่นกัน ตอนนี้อย่าฝากก่อนละกัน”

“รับทราบครับ”

ทาคาฮิระตอบและยืนขึ้นทันที

“อ๊ะ” ก่อนหน้านั้นเขาคดทังเพื่อบันทึกข้อมูล เพราะถ้าลืมกดันบันทึก ที่พยายามนั้่งทำมาเป็นชั่วโมงทั้งหมดก็จะสูญเปล่า
เมื่อเงยหน้าขึ้น ก็เห็นมิอุระรออยู่หน้าประตูแล้ว

2

วันเสาร์ที่ 18 พฤศจิกายน เวลา 17:08 น.

ศูนย์บัญชาการถูกจัดตั้งขึ้นในห้องประชุมชั้นสองของสถานีตำรวจ
ทามาภาวะ

หลายคนี่ดูเหมือนเจ้าหน้าที่ตำรวจในสถานีตำรวจทามาภาวะ
กำลังทำงานกันวุ่น ทั้งเรียงวิทยุไร้สายและโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะตัวยาว
จนเครื่องพิมพ์และคอมพิวเตอร์ รวมถึงกระดานไวต์บอร์ดเข้ามาด้วย

ทาคาฮิระเดินตรงไปหาผู้อำนวยการโอคาฮิระจากหน่วยสืบสวนคดี
อาชญากรรมพิเศษที่หนึ่งทันที

“ผู้อำนวยการ ผมทาคาฮิระและมิอุระจากทีมโกตะครับ”

“อ้อ”

โอคาฮิระตอบสั้นๆ

ไม่ว่าเมื่อไหร่ เขาก็ดูเป็นคนที่ม่ี่สีหน้าหม่นหมองเสมอแต่ทุกคนรู้ดี
ว่าเขาเป็นลูกน้องคู่ใจของหัวหน้าตำรวจฝ่ายสืบสวน ผู้มีความสามารถที่
ไต่เต้าขึ้นมาจากงานสายอื่น และได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้กำกับการตำรวจ
เมื่ออายุ 47 ปี

โอคาฮิระชี้ไปทางชายสองคนที่ยืนอยู่ข้างๆ เขา

“นี่คือหัวหน้าแผนกคดีอาญาและหัวหน้าแผนกสืบสวนที่หนึ่งของ
สถานีตำรวจทามาการะ ฉันทกับหัวหน้าแผนกคดีอาญาจะสั่งการที่นี้เป็นหลัก
ได้ฟังเรื่องราวมาจากคุณโกตะแล้วหรือยัง”

เมื่อถูกถาม ทาคาฮิระจึงส่ายหัว

“ยังเลยครับ”

“เช่นนั้นจะให้หัวหน้าฝ่ายอธิบาย เดี่ยวพวกเราจะไปคุยกับสาร์วัตร”

ทันทีที่พูดจบ เขาก็พาหัวหน้าแผนกคดีอาญาไปอย่างรวดเร็ว
ทาคาฮิระกลั้นรอยยิ้มแหย่ทำนองว่าไม่เปลี่ยนไปเลยอะ แล้วหันกลับไป
มองหัวหน้าฝ่าย

“ผมนายสิบตำรวจเอกทาคาฮิระ แผนกสืบสวนที่หนึ่ง ฝ่ายคดีอาญา
ร้ายแรงครับ”

“ผมจำสิบตำรวจมิอุระ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ”

ทั้งสองก้มศีรษะพร้อมกัน หัวหน้าฝ่ายสืบสวนที่หนึ่งวางท้วมดูสุขภาพ
อ่อนโยน ขณะที่โอคาฮิระถึงกับปาดเหงื่อจากหน้าผาก

“ผมต่างหากที่ต้องฝากตัวด้วย”

“แล้วไม่ได้ฟังอะไรมาเลยจริงๆ เหนือครับ ไม่เลยสักนิด?”

หัวหน้าฝ่ายซึ่งเป็นสาร์วัตรย้อมมีศสูงกว่า แต่ทาคาฮิระเป็น
ผู้สืบสวนของกรมตำรวจ เขาจึงได้รับการปฏิบัติอย่างสุภาพ

“เรียกว่าไม่เลยสักนิดครับ ได้ยินแค่ว่าเด็กชายวัย 9 ขวบถูก
ลักพาตัวไป”

“อย่างนี้เอง จึงที่จะต้องเล่าตั้งแต่แรก เรามาคุยกันระหว่างทาง
ไปศูนย์บัญชาการภาคสนามดีกว่าครับ”

ในคดีลักพาตัวเด็กทั่วไป ที่บอกว่าศูนย์บัญชาการภาคสนาม
90 เปอร์เซนต์ จะหมายถึงบ้านของเหยื่อ

หน้าที่ของหน่วยพิเศษคือดูแลครอบครัวไม่ใช่หรือ... ทาคาฮิระ
แคลงใจเช่นนั้น เขาแค่พยักหน้าตอบโดยไม่ได้พูดอะไรเกินจำเป็น

“เพื่อให้เป็นที่สนใจ เราเลยจะเดินไปกันนะครับ จากสถานีตำรวจ
ถึงไอยามาไคจะใช้เวลาประมาณยี่สิบนาที เหมาะสำหรับการอธิบาย
ทุกอย่างพอดี”

หัวหน้าฝ่ายลอบหน้าผากของเขาอีกครั้ง และเสนอแนะกับทั้งสองคน
ว่า “ไปกันเถอะครับ”

**

ศูนย์สั่งการและควบคุมการสื่อสารรับสายเมื่อเวลา 14:36 น.

“ละ ลูกของฉัน ลูกชายของฉัน”

มันเป็นเสียงตื่นตระหนกของผู้หญิง “ลูกของฉันถูกลักพาตัว...”

แล้วก็ขาดหัวไป

ไม่ชัดเจนว่าเธอตัดสายด้วยตัวเอง หรือถูกใครบางคนขวางๆ บังคับ
ให้ตัดสาย เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้รับผิดชอบโทรกลับเพื่อยืนยันตามคู่มือ

นั่นเป็นการโทรแจ้ง 110 จากโทรศัพท์บ้าน

ที่อยู่ของผู้ทำสัญญาสายโทรศัพท์คือ 4-โจเมะ-9-22 ไอยามาไค
เขตเซตากายะ

เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบนับเสียงเรียกสายสิบครั้ง แต่ไม่มีใครรับ แม้จะ
ให้เสียงเรียกสายดังอยู่นาน อย่างที่คาดไว้ ไม่มีที่แหว่งว่าจะมีใครรับสายเลย

แน่นอนว่าเป็นไปได้ที่จะเป็นการโทรแก๊ง แต่เสียงปลายสายเป็น
หญิงสาวผู้ใหญ่ จากโทรศัพท์บ้านและที่อยู่ในการแจ้งนั้นเป็นย่านที่หรูหรา
เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรายงานเหตุการณ์ดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาทราบ
แล้วจึงโทรแจ้งป้อมตำรวจหน้าสถานีไอยามาไค

“อยากให้ไปดูสภาพที่บ้านของโคโมโระ เซอิทาโระ ที่อยู่ 4-โจเมะ-
9-22 ที่”

ประมาณสิบนาทีต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับวิทยุก็มาถึงบ้าน

ของโคโมโระ

เขาคดกริ่งแต่ไม่มีเสียงตอบรับ เมื่อกดอีกสองสามครั้ง

“คะ”

ในที่สุดก็มีเสียงตอบผ่านอินเตอร์คอม เป็นการตอบสั้นๆ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจสังเกตเห็นว่าน้ำเสียงนั้นเป็นเสียงของผู้หญิงที่เพ่งร้องไห้มาอย่างหนัก

“ผมมาจากบ่อมตำรวจหน้าสถานีรถไฟ ขอคุยด้วยสักครู่ได้ไหมครับ”

“ไม่ เอ่อ...”

เสียงของหญิงสาวสั่นเครือยิ่งขึ้น

“ตอนนี้ เอ่อ กำลังยุ่งอยู่ค่ะ”

“แต่เมื่อครู่นี้ คุณโทรไป 110 ใช่ไหม มีปัญหาหรือเปล่าครับ”

“เอ่อ นั่นเป็นความผิดพลาดค่ะ”

เสียงของผู้หญิงดังขึ้น น้ำเสียงเหมือนเสียงกรีดร้อง

“โทรผิดค่ะ จะ จริงๆ ไม่มีอะไร ฉันขอโทษที่รบกวนคุณ ดังนั้น เอ่อ ได้โปรดกลับไปเถอะค่ะ”

มีเสียงแหลมสูงซ้อนทับตอนท้ายของคำ

มันเป็นเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ ดูเหมือนเสียงจะมาจากภายในห้อง
รู้ได้เลยว่าเธอตกใจจนกลั้นหายใจ

“คุณโคโมโระ”

เจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกผ่านอินเตอร์คอม

เสียงเรียกเข้ายังคงดังต่อไป

รู้ว่าหญิงสาวยืนตัวแข็งทื่อ และสัมผัสบรรยากาศได้หลากหลาย

ตามบันทึกตำรวจ ครอบครัวโคโมโระมีสมาชิกรวมสามคน ได้แก่
หัวหน้าครอบครัวเซอิทาโระ ภรรยาชิโอะ และลูกชายคนโตอารุโตะ ปัจจุบัน
เขาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คงจะกำลังน่ารักสุดๆ เลย

ใช่แล้ว เด็กชายที่น่ารัก

น่าเสียดายที่ข้อเท็จจริงดังกล่าวให้ความรู้สึกพิเศษกับเจ้าหน้าที่ตำรวจคนนี้ ไม่สิ สำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกคนที่ได้รับมอบหมายให้ดูแล บ้อมตำรวจหน้าสถานีรถไฟโอยามาไดและบ้อมตำรวจย่อยของโอยามาได เลยต่างหาก

“คุณโคโมโระ คุณโคโมโระ”

เจ้าหน้าที่ตำรวจยังคงเรียกไปเรื่อยๆ ในที่สุดเสียงโทรศัพท์ก็หยุดลง

“คุณโคโมโระ เกิดอะไรขึ้นกับลูกของคุณครับ คุณโคโมโระ”

“กลับไป!”

เสียงคร่ำดั่งขึ้น

“ฉันบอกไม่ได้ค่ะ กะ กลับไปเถอะ”

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่าครับ ช่วยบอกแค่นั้นก็พอ แค่นี้ก็พอครับ”

“เรื่องนี้... เรื่องนี้ฉันตอบเองไม่ได้ค่ะ”

อินเทอร์เน็ตคอมตัดไป

หลังจากนั้นก็กดกริ่งไปหลายครั้งแต่ไม่มีเสียงตอบรับ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากโทรติดต่อทางวิทยุ และขอคำแนะนำจากหัวหน้าบ้อมตำรวจ

เวลา 15:38 น. พนักงานสอบสวนสองนายจากสถานีตำรวจทามาภาวะ มาถึงบ้านของโคโมโระตามคำร้องขอของหัวหน้าบ้อมตำรวจ

ณ จุดนี้ เสียเวลาไปมากกว่าหนึ่งชั่วโมงนับตั้งแต่โทรแจ้งครั้งแรก

หลังจากนั้นก็ได้เสียงผ่านอินเทอร์เน็ตคอมกันขึ้นมาว่า “ได้โปรดกลับไปเถอะค่ะ” “คุณโคโมโระ แค่นี้ให้ฟังก็ยิ่งดี” อยู่ประมาณยี่สิบนาที

ตอนที่ชิโอะยอมแพ้และมาเปิดประตูหน้าบ้าน มันก็เป็นเวลาสี่โมงกว่าแล้ว

“ขอโทษด้วยค่ะ”

เธอยอมรับด้วยเสียงแหบแห้ง

“จะ จริงๆ แล้วดูเหมือนลูกของฉันจะถูกลักพาตัวไปนะค่ะ...”
แล้วเอ๋อเช่นนั้น

ชิโอะยังมีอายุเพียง 33 ปี เธอเป็นสาวสวยคู่ควรกับคฤหาสน์อัน
สง่างาม

รูปร่างเพรียวบางทำให้ไม่น่าเชื่อว่ามีลูกแล้ว ต่อให้บอกว่าเธอ
เป็นนางแบบนิตยสารก็ยังเชื่อ ผมข้อมด้วยสี่เกลาลัดจนถึงโคนผม เสื้อถัก
คอวีแบบผู้หญิง และสร้อยคอมุกเส้นเดียวที่สองประกายอยู่บนหน้าอก
สีขาวของเธอ

ทว่าใบหน้าของเธอกลับชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อเย็น

ผมหน้าม้าเปียกจนแนบติดกับหน้าผากของเธอ แขนเสื้อถักสองข้าง
เปลี่ยนสีไปเพราะเหงื่อ รองพื้นตกรูขุมขน และแก้มก็ดูหย่อนคล้อยอย่าง
น่าประหลาด

จากคำพูดของชิโอะ เธอเห็นลูกชายคนเดียวของเธอครั้งสุดท้ายตอน
เวลาประมาณ 14:00 น.

โรงเรียนหยุดเพราะเป็นวันเสาร์ แต่มีจองโรงเรียนสอนสนทนาภาษาอังกฤษไว้

“โรงเรียนอยู่ที่ชิบูย่าค่ะ ฉันตัดสินใจว่าจะขับรถไปส่งที่สถานี
โอยามาได... จากนั้นเขาจะนั่งรถไฟไปค่ะ”

เธอนั่งอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่นขณะเล่าแบบไม่ปะติดปะต่อ

“เพราะสามีของฉันพูดว่า ‘ในเมื่อไม่ใช่โอกาสพิเศษ ก็ห้ามให้พ่อแม่
ไปส่ง อย่างนั้นมันจะไม่ช่วยสร้างนิสัยพึ่งพาตัวเอง’... โรงเรียนก็เช่นกัน
เขาจะนั่งรถไฟไปโรงเรียนถึงเขตบุงเคียว ฉันขอร้องสามีหลายครั้งแล้วว่า
‘ในสังคมนี้มีคนแปลกๆ ปนอยู่ อย่างน้อยก็ขอให้ฉันขับรถรับส่งลูกจนกว่า
เขาจะขึ้นมัธยมปลายที่เถอะ’...”

ชิโอะกัดริมฝีปากของเธอ เจ้าหน้าที่สืบสวนจึงเอ่ยถาม

“คนร้ายติดต่อมาเมื่อไร แล้วด้วยโทรศัพท์หรือครับ”

“ใช่แล้วค่ะ เอ่อ ประมาณบ่ายสองครึ่ง ไม่สิ อาจจะเร็วกว่านั้น
หน่อย”

“ขออภัย”

เจ้าหน้าที่สืบสวนผกศิระให้ซิโอะ แล้วหยิบหูฟังของโทรศัพท์
บ้านขึ้นมา เขาตรวจสอบประวัติการโทรเข้า มันมีประวัติสายเรียกเข้าจาก
โทรศัพท์สาธารณะเมื่อเวลา 14:19 น. และ 14:25 น.

“ได้รับโทรศัพท์สองครั้งจากคนร้ายเมื่อเวลา 14:19 น. และ 14:25 น.
ถูกต้องไหมครับ”

“เอ๊ะ อ่า”

ซิโอะกลอกตา

“คะ คิดว่าใช่ค่ะ บางที... แต่ เอ่อ ฉันจำไม่ค่อยได้”

“ได้โปรดใจเย็นก่อนนะคะครับ คุณโคโมโระ”

เจ้าหน้าที่สืบสวนปลอบเธอ

“ไม่ต้องเม่นยำ 100 เปอร์เซ็นต์ก็ได้ครับ ในสถานการณ์เช่นนี้ไม่มีใคร
ใจเย็นและจำทุกอย่างได้หรอก เราไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อดำเนินคดี เข้าใจไหม
เช่นนั้นหายใจเข้าลึกๆ ไม่ต้องห่วงนะคะครับ”

“อะ เข้าใจแล้วค่ะ”

เจ้าหน้าที่สืบสวนขอให้ซิโอะหายใจเข้าลึกๆ สามครั้ง และเสนอแนะ
ให้ทำต่อเนื่อง

ซิโอะกล่าวว่า ครั้งแรกเป็นการโทรสั้นๆ

“ลูกชายของแกอยู่กับฉัน”

จู่ๆ อีกฝ่ายก็บอกเช่นนั้น

ซิโอะถามกลับไปว่า “หา?”

มันโทรจากโทรศัพท์สาธารณะ เธอเลยรับสายเพราะคิดว่าเป็นแม่สามี
แม่สามีมักจะใช้โทรศัพท์สาธารณะสี่ชมพูที่ศูนย์ชุมขนระหว่างทางกลับ

บ้านจากชั้นเรียน แต่มันกลับเป็นเสียงแปลกๆ ที่ไม่ค่อยเธอเลยสักนิด
ใช่ เหมือนผ่านเครื่องเปลี่ยนเสียงมา...

เสียงประหลาดพูดซ้ำอีกครั้ง

“ลูกชายของแกอยู่กับฉัน”

มันเป็นบทพูดเดียวกันทั้งหมด ชิโอะเอียงศีรษะสับสน

“ลูกชายของฉัน... ถ้าเป็นลูกของฉัน ฉันก็เพิ่งไปส่งเขาที่สถานีรถไฟ
เองนี่?”

ทว่าอีกฝ่ายกลับเพิกเฉยคำพูดของชิโอะ

“มองไปที่ประตูหน้าบ้านสิ”

พอพูดจบ อีกฝ่ายก็ตัดสายไป

มันเป็นการเล่นตลกที่ไม่ดีเอาซะเลย แม้จะรู้สึกหัวเสีย แต่ชิโอะ
ก็มุ่งหน้าไปที่ทางเข้า เธอแหม่ประตูดูเล็กน้อยโดยไม่ถอดตัวคล้องประตู

ทันใดนั้นเธอก็เบิกตากว้าง

บนพื้นหินแกรนิตหน้าบ้านมีรองเท้าผ้าใบของเด็กผู้ชายวางอยู่ข้าง
หนึ่ง

ยี่ห้อไนกี้จอร์แดน เส้นสีน้ำเงินบนพื้นสีขาว เชือกรองเท้าก็เป็น
สีน้ำเงินเหมือนกัน ช่างเป็นคู่สีล้นที่คุ้นตา

ชิโอะถอดตัวคล้องประตูออก

เธอหยิบรองเท้าผ้าใบขึ้นมาด้วยมือที่สั่นเทา

ขนาด 22.5 ซม. มีสติ๊กเกอร์ป้ายชื่อติดไว้บนพื้นรองเท้าด้านใน
ชื่อนั้นคือ ‘โคโมโระ อารูโตะ’ ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่คือรองเท้าผ้าใบที่ชิโอะ
ซื้อเอง แกรมสติ๊กเกอร์นี้ก็เขียนและติดโดยชิโอะเอง

“...ฉันจะ จำไม่ค่อยได้จริงๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น”

ชิโอะส่ายหน้าตอบเจ้าหน้าที่สืบสวน

“แต่ เอ่อ ฉันได้รับโทรศัพท์อีกครั้งค่ะ อีกฝ่ายถามฉันประมาณว่า
‘เตรียมเงินได้เท่าไร’ ฉันถามไปเพราะอยากรู้ว่าอารูโตะปลอดภัยดีไหม

แต่อีกฝ่ายกลับพูดว่าถ้าแกติดต่อดำรวจ กะ...”

เธอเสียใจจนพูดผิดพูดถูก

“กะ ก็จะไม่ปล่อยให้ภัยอีกต่อไป ทำนองนั้น... แล้วอีกฝ่ายก็บอกว่า ‘เดี๋ยวจะโทรหาอีกครั้ง’ แล้ววางสายไปค่ะ”

“แล้วอีกฝ่ายยังไม่ได้แจ้งจำนวนเงินค่าไถ่อย่างชัดเจนหรอกครับ”

“ยัง คิดว่ายังไม่ ยังค่ะ”

“หลังจากนั้นคุณก็โทรหา 110 สិនะครับ”

“ฉันไม่รู้ค่ะ”

น้ำตารินไหลออกมาจากดวงตาของชิโอะ

“จะ จำไม่ได้ ฉันขอโทษ ขอโทษ... ทั้งที่ถูกสั่งห้ามแจ้งตำรวจ แต่ฉันเพี้ยนไปแล้ว...”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณโคโมโระทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ถูกต้องแล้วที่แจ้งเรื่องนี้”

เจ้าหน้าที่สืบสวนปลอบเธอ

แล้วเธอก็ถาม “ตอนนี้สามีของคุณอยู่ที่ไหน คุณติดต่อกับเขาได้หรือเปล่าครับ”

“ตอนนี้สามีของฉันอยู่ที่กรุงเทพฯ ค่ะ”

“กรุงเทพฯ ในประเทศไทยนะเหรอครับ”

“ใช่ค่ะ ลองโทรไปหลายครั้งแล้ว แต่เหมือนจะปิดเครื่องไว้ แต่เวลาทำงานก็เป็นอย่างนั้นตลอด ถึงจะเปิดเครื่อง แต่ระหว่างวันก็จะเจอแค่เสียงตอบรับอัตโนมัติเท่านั้น...”

เซอิทาโระ สามีของเธอเป็นผู้อำนวยการ ‘สำนักงานกฎหมายทั่วไปโคโมโระ’ ซึ่งตั้งอยู่ในทาคาชิโอะ เขตเซตาคายะ เรียกอีกอย่างว่าทนายความเจ้าของสำนักงาน เขาอายุมากกว่าชิโอะเก้าปี

เขาบินไปกรุงเทพฯ ตั้งแต่เดือนที่แล้วเพื่อพบปะกับลูกค้า ไม่ว่าจะเป็นพิจารณาอย่างไร อาชญากรรมนี้ก็เล็งจังหวะที่สามีของเธอไม่อยู่

ตอนนั้น เจ้าหน้าที่สืบสวนได้โทรศัพท์แจ้งหัวหน้าฝ่ายแล้ว
หัวหน้าฝ่ายส่งเรื่องไปหาหัวหน้าแผนกคืออาญา และสารวัตร กรณี
เกิดคดีลักพาตัว จะต้องจัดตั้งศูนย์บัญชาการทันที รวมถึงส่งทีมจากหน่วย
สืบสวนอาชญากรรมพิเศษที่หนึ่งเข้าไป

ข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่อที่ได้รับการเรียบเรียง และแบ่งปันกันคร่าวๆ
เป็นดังต่อไปนี้

โคโมโร อารุโตะ อายุ 9 ขวบ

ส่วนสูง 132 ซม. น้ำหนัก 31.5 กก. กรุ๊ปเลือดเอ RH+ นักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่สามของโรงเรียนเอกชนเซนต์เยเรมีย์

เชอิตาโระ บิดาของเขาอายุ 42 ปี และสังกัดอยู่ในสมาคม
เนติบัณฑิตยสภาแห่งโตเกียว

ชิโอะ มารดาของเขาอายุ 33 ปี และเป็นแม่บ้าน

อารุโตะสวมแจ็กเก็ตมีฮู้ดสีเทาตอนที่เขาถูกลักพาตัว เสื้อยืดสีขาว
กางเกงยีนส์ดำ รองเท้าผ้าใบสีขาวที่มีลายเส้นสีน้ำเงินและเชือกสีน้ำเงิน
ทว่าพบรองเท้าผ้าใบหนึ่งข้างอยู่ที่ทางเข้าบ้านของผู้เสียหาย

หลังจากติดต่อโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ พวกเขา ก็บอกว่า “วันนี้
เขาไม่ได้มา”

ไม่ว่าจะพยายามโทรเข้าสมาร์ตโฟนของเด็กกี่ครั้งก็ไม่มีการตอบรับ
ดูเหมือนว่าจะถูกปิดไปแล้ว และติดตามจีพีเอสไม่ได้

**

“ทนายโคโมโระ เชอิตาโระ...”

ทาคาอิระเอียงศีรษะเมื่อได้ยินคำอธิบายของหัวหน้าฝ่าย นั่นเป็น
ชื่อที่คุ้นหูอย่างแน่นอน แต่นึกไม่ออกว่าได้ยินมาจากไหน

หัวหน้าฝ่ายยิ้มแหยตอบท่าทางนั้น

“ไม่อยากจะพูดแบบนี้ แต่เขาเป็นทนายที่เจ้าหน้าที่ตำรวจอย่างพวกเรารู้สึกว่า ‘มีชื่อเสียงในทางไม่ดีมากกว่าดี’ นั่นไง ‘คดีล่องละเมิดทางเพศนักศึกษามหาวิทยาลัยในร้านอิซากายะ’ ที่เกิดขึ้นเมื่อสองปีก่อน แล้วก็ ‘คดีฆาตกรรมสาวน้อยทามะ’ เมื่อห้าปีก่อน”

“อ้อ ใช่”

มิอุระนิน้วน

“เขาเป็นทนายในตอนนั้นหรือครับ”

“ใช่แล้ว เขาเป็นทนายที่เก่งเรื่องการแก้ต่างปัญหาระหว่างชายหญิง โดยเฉพาะอาชญากรรมทางเพศ นี่ก็พูดเสียงดังไม่ได้ แต่เขาเป็นผู้ชายที่สร้างความแค้นให้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนนะครับ แถมในเมื่อเรายังไม่ทราบจุดประสงค์ของคนร้าย สรุปแล้วเราจะมีสมาชิกในทีมกี่คนก็ไม่เพียงพอครับ”

“อย่างนี้เอง”

ทาคาฮิระพยักหน้า

“นั่นเป็นสาเหตุที่เราถูกเรียกให้มาช่วยสินะครับ ถึงอย่างนั้น ผมก็มั่นใจว่าหญิงสาวที่ทนายโคโมโระทำให้ร้องไห้ ไม่ได้มีแค่หนึ่งหรือสองคน มันคงไม่...”

ทาคาฮิระกำลังจะพูดว่า มันคงไม่ง่ายปานนั้น

“ไม่หรอก”

หัวหน้าฝ่ายพูดชัด

“ใช่ที่จะต้องเป็นผู้หญิงเท่านั้นครับ”

อาจเป็นครอบครัวที่สูญเสียพวกเธอไปก็ได้...

คำพูดนั้นทำให้ทาคาฮิระหนาวสั่นหลังวาบ ไม่ใช่ครอบครัวของเหยื่อ แต่เป็นครอบครัวของผู้สูญเสีย เขาเข้าใจความหมายได้โดยไม่ต้องถามอีก

“จะว่าไป”

ทาคาฮิระกระแอมในลำคอและเปลี่ยนเรื่อง

“ทำไมคุณอ่อนไหวเกินเหตุกับคำว่า ‘เด็กชายที่น่ารัก’ ครับ”

“เอ๊ะ?”

หัวหน้าฝ่ายหันกลับมาด้วยความสงสัย แล้วเขาก็พูดต่อ

“เมื่อครูนีเพิ่งพูดไปไม่ใช่หรอครับ ว่าเหยื่อเป็น ‘เด็กชายที่น่ารัก’ มีความหมายพิเศษสำหรับป้อมตำรวจหน้าสถานีรถไฟโอยามาไดและสถานีตำรวจประจำพื้นที่ นั่นหมายความว่าอย่างไรครับ”

“อ้อ นั่นนะ”

หัวหน้าฝ่ายเงยหน้ามองต้นไม้ริมถนน

“นั่นเป็นอีกเรื่องที่ไม่พึงประสงค์ครับ นับตั้งแต่สิ้นสุดวันหยุดฤดูร้อน มีคดีคนตกเด็กผู้ชายและพยายามลักพาตัวเกิดขึ้นบ่อยครั้งในเขตท้องที่ของเรา”

“บ่อยครั้ง... เหนือครับ”

นั่นไม่ใช่เรื่องที่น่าฟัง รู้ตัวอีกที ทาคาฮิระก็ขมวดคิ้วจนยุ่น

หัวหน้าฝ่ายตรวจดูสมาร์ตโฟนของตน

“แค่เดือนนี้เดือนเดียว เอ่อ มีสามคดีแล้วครับ เมื่อวันที่ 2 มีรายงานว่าเด็กชายวัย 6 ขวบเกือบถูกลากเข้าห้องน้ำในห้างสรรพสินค้า เมื่อวันที่ 5 เด็กชายวัย 7 ขวบถูกชายแปลกหน้าทำร้ายและเปิดท่อนล่างโชว์บนถนน เมื่อวันที่ 8 มีเหตุเด็กชายวัย 9 ขวบเกือบถูกบังคับให้ขึ้นรถระหว่างทางกลับบ้านจากโรงเรียนครับ”

มิอุระถามว่า “และวันนี้จะเป็นคดีที่สี่หรอครับ”

“ถ้าผู้กระทำผิดเป็นคนเดียวกันนะเนะ ถึงอย่างไรเราก็กังไม่ทราบจุดประสงค์ที่ชัดเจนของคดีลักพาตัววันนี้ครับ”

“นั่นสินะ ต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ต่างๆ ด้วย...”

ทาคาฮิระตอบอย่างคลุมเครือ

ตัวอย่างคดีที่อาชญากรติดต่อกับครอบครัวเหยื่อขณะลักพาตัวเพื่อก่ออาชญากรรมทางเพศ ได้แก่ ‘คดีฆาตกรรมเด็กหญิงประถมหนึ่งในนารา’ และ ‘คดีลักพาตัวและฆาตกรรมเด็กสาวมัธยมปลายในกุนมะ’

ทั้งสองคดี เหยื่อถูกลักพาตัวไปเพื่อข่มขืนและสังหาร จากนั้นก็ติดต่อครอบครัวผู้สูญเสีย คดีแรกส่งอีเมลถึงครอบครัวผู้เสียชีวิตว่า ‘ต่อไปคือน้องสาว’ ส่วนคดีหลังจงใจเรียกค่าไถ่

ยังไม่ว่าการลักพาตัวครั้งนี้มาจากความแค้น ต้องการเงิน หรือเป็นอาชญากรรมทางเพศ

ตอนนี้เป็นไปได้ทุกกรณี

“โปรดดูนี่ครับ”

หัวหน้าฝ่ายยื่นสมาร์ทโฟนมาตรงหน้าของทาคาฮิระ

สิ่งที่แสดงบนจอแอลซีดีคือ เด็กชายน่ารักที่มีตาโตสองชั้น

“นี่คือเหยื่อ อารูโตะคุงครับ อย่างที่คุณเห็น เขาเป็นเด็กน่ารักที่หน้าตาเหมือนแม่ของเขา ไม่ว่าพ่อของเขาจะยึดหลักความเชื่อเช่นไร แต่เด็กคนนี้ก็ไม่มีผิด ต้องพากลับไปหาพ่อแม่อย่างปลอดภัยให้เร็วที่สุด”

หัวหน้าฝ่ายถอนหายใจด้วยความห่อเหี่ยวใจอย่างหนัก

3

วันเสาร์ที่ 18 พฤศจิกายน เวลา 17:27 น.

บ้านของโคโมโระเป็นอาคารสมัยใหม่ที่ปัจจุบันนี้ได้รับความนิยม มันดูเหมือนลูกบาศก์สีครีมซ้อนกัน

เนื่องจากพื้นที่กว้างใหญ่ ประตูรั้วถึงประตูหน้าบ้านจึงอยู่ห่างกันทางเดินปูด้วยหินธรรมชาติเป็นรูปตัวเอสที่อ่อนช้อยและทอดยาวไปจนถึงพื้นที่หน้าบ้าน

ไม่มีสวน ถ้าพูดถึงความเขียวขจี มันจะมีแค่กระถางต้นวาสนาที่ตั้งอยู่ข้างประตูหน้าเท่านั้น โรงจอดรถซึ่งน่าจะจอดรถเก๋งหรูได้สามคัน ขณะนี้

ปิดประตูม้วนไว้อย่างแน่นหนา

หัวหน้าฝ่ายสืบสวนที่หนึ่งประจำสถานีตำรวจทามากาเวกอด
อินเตอร์คอม

หลังรู้สึกรู้ว่ามีคนตรวจสอบจอภาพ ประตูหน้าต่างก็แง้มเปิดเล็กน้อย
ชายโหล่งว้างและแววตาดูดันโผล่หน้าออกมาทั้งที่ยังคงคล้องตัวล็อก
ประตูอยู่

“สวัสดีครับ”

“สวัสดีครับ หัวหน้าฝ่าย”

หลังจากผงกศีรษะทักทายหัวหน้าฝ่าย เขาก็มองประเมินพวก
ทาคาฮิระ หลังจากมองตราสีแดงบนปกเสื้อ ในที่สุดเขาก็เปิดประตู
ออกกว้าง

บริเวณถอดรองเท้าเต็มไปด้วยรองเท้าหนังสีดำ น่าจะเป็นของหน่วย
พิเศษ ทุกคู่ดูราคาถูกและโหล ไม่เข้ากับการตกแต่งภายในที่ดูมีรสนิยม
ศูนย์บัญชาการภาคสนามถูกจัดตั้งขึ้นในห้องนั่งเล่นและรับประทานอาหาร

ห้องสไตล์ตะวันตกที่น่าจะกว้างประมาณยี่สิบสี่สี่สิบ มีชุดโซฟาหนัง
โต๊ะรับประทานอาหารไม้ธรรมชาติ โทรทัศน์ และต้นไม้ประดับ

ปกติคงเป็นห้องที่สวยราวกับห้องตัวอย่าง แต่ตอนนี้ถูกยึดครองโดย
กลุ่มชายฉกรรจ์ในชุดสูท และอุปกรณ์ประเภทต่างๆ แคมฝ้าม่านก็ถูกปิด
สนิทจนไม่เห็นช่องว่าง

“โอ้ หน่วยโกดะเหรือ โทษทีนะ”

ทาคาฮิระหันไปมองทางเสียง

ชายที่นั่งอยู่ที่หัวโต๊ะอาหารยกมือขวาให้พวกเขา

“นี่คือโทมียาสึจากฝ่ายพิเศษที่สอง ฝากด้วยนะ”

ฝ่ายสืบสวนคดีอาชญากรรมพิเศษที่สองของกองสืบสวนคดีอาญา
ที่หนึ่ง จะเรียกโดยย่อว่าฝ่ายพิเศษที่สอง

แม้แต่ภายในฝ่ายสืบสวนคดีอาชญากรรมพิเศษที่หนึ่ง ฝ่ายที่หนึ่ง และสองมีหน้าที่รับผิดชอบคดีต่างๆ เช่น การลักพาตัว และกักขังตัวประกัน โทมียาสูเป็นผู้นำหน่วยที่สอง และมียศเป็นสารวัตร

“ทางนี้ต่างหากที่ต้องขอฝากตัวด้วย ผมทาคาฮิระและมีอุระจาก หน่วยโกตะครับ”

ทาคาฮิระยืนอยู่ข้างๆ โทมียาสู

“ได้ฟังจุดเริ่มต้นมาคร่าวๆ จากหัวหน้าฝ่ายสืบสวนที่หนึ่งของสถานี ตำรวจทามาการะแล้ว พวกเราควรทำหน้าที่เป็นหน่วยสืบสวนใหม่ครับ”

“เท่าที่วางแผนไว้ตอนนี้”

คู่มือคดีลักพาตัวแทบจะกำหนดไว้อยู่แล้ว

การจัดทีมนั้น ก่อนอื่นจะมีหน่วยรับผิดชอบดูแลคดีที่เกี่ยวข้องกับ ครอบครัวซึ่งประจำการอยู่ที่ศูนย์บัญชาการภาคสนาม ถัดมาคือหน่วย สืบหาตัวผู้กระทำความผิด หน่วยติดตามและจับกุม และหน่วยย้อนรอย การสืบสวน ประสานงานกับศูนย์บัญชาการพร้อมทั้งดำเนินการเจรจา และสอบสวนคนร้าย

เพราะหน่วยสืบสวนคดีอาชญากรรมพิเศษที่หนึ่งได้รับการคัดสรรมา แต่ระดับหัวหน้า พวกเขามีจำนวนไม่มาก ดังนั้นหากบุคลากรในหน่วย จับกุมขาดแคลนก็จะต้องระดมพลตามความจำเป็น ส่วนใหญ่จะระดมพล จากสถานีตำรวจท้องที่ โดยขึ้นอยู่กับลักษณะของคดี พวกเขาจะเรียก เจ้าหน้าที่สืบสวนจากหน่วยงานอื่นของกองสืบสวนที่หนึ่งมาก็ได้

...คือสิ่งที่เป็นอย่างตอนนี

“คนนั้นคือแม่หรือครับ”

ทาคาฮิระมองไปทางโซฟา ผู้หญิงท่าทางหมดอาลัยกำลังให้ปากคำ กับเจ้าหน้าที่สืบสวน ขณะเอนพิงพนักที่หุ้มด้วยหนัง

มองแล้วก็น่าจะใช่แม่เด็ก โคโมโระ ชิโอะ

แม้ว่าเธอจะมีรอยคล้ำใต้ตาเพราะเหนื่อยล้าและอดิโรย แต่เธอ

ก็ยังสวยมาก ดูเหมือนเธอจะอายุ 33 ปีแล้ว แต่ผมของเธอเงางามและจัดทรงดีจนดูเหมือนอายุยี่สิบกลางๆ เธอปิดผ้าเช็ดมือบนตักด้วยมือทั้งสองข้างอยู่ตลอดเวลา

“ไม่ทราบค่ะ... ฉันฝากเรื่องเงินไว้กับสามี...”

“บัญชีออมทรัพย์น่าจะมีแค่ประมาณ 30 ล้านเยน”

“ที่เหลือเป็นเงินฝากสกุลเงินต่างประเทศ และประกันชีวิตในสกุลดอลลาร์... แต่จริงๆ แล้ว ส่วนใหญ่ฉันปล่อยให้เป็นที่ของสามีหมดเลยคะ...”

เสียงพูดขาดเป็นห้วงๆ น่าจะตรวจสอบจำนวนเงินฉุกเฉินเตรียมไว้หากมีการเรียกค่าไถ่

ทาคาฮิระหันกลับมามองโทมียาสึ

“ผมได้ยินมาว่าพ่อเด็กอยู่ที่กรุงเทพฯ”

“ใช่ เพราะเวลาต่างกันสองชั่วโมง เขาเลยน่าจะตื่นแล้ว แต่ฝ่ายภรรยาบอกว่าปกติเขาไม่ค่อยรับโทรศัพท์ เราจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องรอให้อีกฝ่ายโทรมา”

“ผมได้ยินมาว่าเขาเป็นทนายความ คุณโคโมโระ เชिताโระ”

“ถูกต้อง”

ดวงตาของโทมียาสึเป็นประกาย

คำพูดก่อนหน้านี้ของหัวหน้าฝ่ายที่หนึ่งก้องขึ้นมาอีกครั้งในแก้วหูของทาคาฮิระ

“...คดีล่องละเมิดทางเพศนักศึกษามหาวิทยาลัยในร้านอิซากายะ’ ที่เกิดขึ้นเมื่อสองปีก่อน แล้วก็ ‘คดีฆาตกรรมเด็กสาวที่ทามะ’ เมื่อห้าปีก่อน”

“นี่... สมนิดนะ”

ทาคาฮิระพูดเบาๆ

“สมมติถ้าแรงจูงใจคือความแค้นที่มีต่อพ่อของเขา จะมีผู้ต้องสงสัยเข้าข่ายประมาณกี่คนครับ”

“ให้นี่คร่าวๆ น่าจะได้อย่างน้อย 30 คน”

โทมียาสุดบง่ายๆ

“รู้เหตุผลไหม”

“รู้ครับ”

ทาคาฮิระพูดพร้อมกับมิอุระ

‘คดีล่องละเมิดทางเพศนักศึกษามหาวิทยาลัยในร้านอิซากายะ’

ยังคงอยู่ในความทรงจำของผู้คน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะมันสร้างความปั่นป่วนบนอินเทอร์เน็ต คดีนี้เป็นเหตุการณ์ที่นักศึกษาชายเจ็ดคนมอมเหล่านักศึกษาหญิงคนหนึ่ง แล้วร่วมกันกระทำชำเราเธอในห้องส่วนตัวที่ร้านอิซากายะ

เหตุที่คดีดังกล่าว ‘แพร่สะพัด’ ทางอินเทอร์เน็ต ไม่ใช่เพียงเพราะคนร้ายทั้งหมดเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนที่มีชื่อเสียง หรือว่าพวกเขาวางแผนโดยติดสินบนพนักงานเพื่อให้ได้สถานที่สำหรับรัมโหมมเท่านั้น

หากแต่นักศึกษามหาวิทยาลัยที่เป็นผู้กระทำผิดถูกจับกุมเป็นครั้งที่สี่แล้ว

แกมสี่ครั้งนั้นเกิดขึ้นในเวลาเพียงสองปีครึ่ง ทั้งหมดเป็นอาชญากรรมทางเพศที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งทั้งสามคดีในอดีตจบลงด้วยการตกลงยอมความและไม่มีการดำเนินคดี

...ครั้งที่สี่ก็เช่นกัน จบลงที่ไม่ดำเนินคดี

ทาคาฮิระเดาะลิ้นไม่พอใจ

โคโมโระ เซอิทาโระ คือคนที่ไกลเกลี้ยให้ยอมความทั้งสี่ครั้ง

“คดีในร้านอิซากายะก็ใช่ แต่ผมทนคดีทามะไม่ไหวจริงๆ ครับ”

มิอุระพูดด้วยเสียงต่ำ

“อย่างนั้นเองสินะครับ... ตั้งแต่ตอนนั้นก็ผ่านมาห้าปีแล้วสิ”

“ดูเหมือนว่าจะเป็นเช่นนั้น”

โทมียาสุพยักหน้า

‘คดีฆาตกรรมเด็กสาวที่ทามะ’ ก็เป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับทนายโคโมโระเช่นกัน

ผู้ก่อเหตุเป็นชายอายุ 36 ปี เขาสะกดรอยตามเด็กหญิงวัยเจ็ดขวบที่เข้าห้องน้ำศูนย์การค้า ทำร้ายและรัดคอเธอตายเพราะ “เธอส่งเสียงดัง”

ศพถูกยัดลงกระเป๋าดูหนังและขนไปที่บ้านของเขา จากนั้นเขาก็ข่มขืนเธอสามครั้งในห้องน้ำ เขาทุบฟันหน้าทั้งเก้าซี่ของศพจนหักด้วยขอบอ่างอาบน้ำ เพราะ “ฟันเกาะกะออร์ลเช็กซ์”

เขาบันทึกภาพวิดีโอการข่มขืนและการทำลายศพทั้งหมดของเขา หลังจากนั้นก็อัปโหลดวิดีโอบางส่วนลงโซเชียลมีเดีย

“ถ้าอยากดูต่อก็จ่ายเงินมาซะ”

เขาท้าทายผู้ชมซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เขาถูกจับกุมในสี่วันต่อมา มีการร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลผ่านทางศูนย์สายด่วนอินเทอร์เน็ตตามรายงานของพลเมืองที่มีเจตนาดี

เมื่อตำรวจบุกเข้าไป ศพของเหยื่อยังคงถูกทิ้งไว้อยู่บนพื้นกระเบื้องในห้องอาบน้ำ

ก่อนที่จะก่ออาชญากรรมนี้ คนร้ายถูกจับกุมมาแล้วสามครั้งในข้อหาก่ออาชญากรรมทางเพศต่อเด็กผู้หญิง แต่เช่นเดียวกับนักศึกษาชายที่กล่าวไปข้างต้น ทุกคดีจบด้วยการตกลงยอมความ แล้วทนายความในทั้งสามครั้งคือ โคโมโระ เซอิทาโระ

รวมถึง ‘คดีฆาตกรรมเด็กหญิงที่ทามะ’ ทนายโคโมโระคือผู้ที่ปฏิเสธการเสนอให้จำคุกตลอดชีวิตจากฝ่ายอัยการ และชนะจนเขาได้รับโทษจำคุก 18 ปี

...อาชญากรวัย 36 ปี พ้นโทษจำคุก 18 ปี และยังอายุ 50 ปี ตอนที่เขาได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำ

ทาคาฮิระครวญครางอยู่ในปากของเขา

สำหรับผู้กระทำผิดทางเพศ คนในวัย 50 ปี ยังอยู่ในช่วงอายุที่ ‘กระทำผิด’ ได้สบายๆ หากพวกเขาเป็นนักโทษตัวอย่าง พวกเขาก็อาจจะได้รับการปล่อยตัวเร็วกว่านั้นด้วยซ้ำ

สมมติหากอาชญากรรายนี้ต้องรับโทษจำคุกตั้งแต่โดนจับกุมครั้งแรก ก็คงไม่เกิดอันตรายตามมาอีก เด็กผู้หญิงคงไม่ถูกฆ่าตายในห้องน้ำ และตอนนี้คงจะไปโรงเรียนประถมได้อย่างปลอดภัยแล้ว

...คดีนี้ข้อหาเยอะมากถึงขั้น निकออกได้ทันที

ทาคาอิระมองไปที่มิอุระ และสบตากันอย่างจริงจัง

บอกได้เลยว่ามีอุระก็รู้สึกแบบเดียวกัน

...ลูกชายของทนายความโคโมโระคนนั้นถูกลักพาตัว

หากรวมคดีแพ่งด้วย ก็ยากจะคาดเดาได้ว่ามีผู้ต้องสงสัยกี่คน รู้สึกตัวอีกที ขนแขนของเขาก็ลุกชูขึ้นมา

โทมียาสึสูดหายใจเข้าลึก

“เพราะงั้น พุดตามตรงว่าฉันต้องการบุคลากรมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”

เขาพูดด้วยเสียงแผ่วเบาเหมือนกระซิบ

“ก่อนอื่นฉันได้รับรายชื่อคดีในช่วงสองปีที่ผ่านมาจาก ‘สำนักงานกฎหมายทั่วไปโคโมโระ’ แล้ว ถึงอย่างนั้นแม้แต่เจ้าตัวเองก็ไม่ว่า ความขุ่นเคืองและความเกลียดชังต้องใช้เวลาที่ปีกว่าจะระเบิด แล้วก็กำลังให้รวบรวมคดีในอดีตด้วย ถึงจะรู้ว่าปริมาณมหาศาลแต่จะปล่อยใหมันตกหล่นไปไม่ได้”

เสียงของชิโอะจากไกลๆ ดังซ้อนทับท้ายประโยคของโทมียาสึที่พูดจบ

“ถ้าเป็นแม่สามีน่าจะเอาเงินประมาณ 50 ล้านเยนมาได้ทันที...”

เธอพูดค้างไว้ แล้วตกใจจนหยุดหายใจ

“อ๊ะ ไม่ได้ ขอโทษค่ะ เมื่อครุ่นถือเสียว่าไม่ได้ยิน ได้โปรดอย่าแฉ่ง

แม่สามีของฉัน ขอรับรองละค่ะ”

คำพูดที่ดูเหมือนคำวิงวอนยังคงดำเนินต่อไป

“...ตามคำให้การของเพื่อนบ้าน ความสัมพันธ์ระหว่างภรรยาและแม่สามีของครอบครัวโคโมโระมีความตึงเครียดมาก”

โทมียาสึกระซิบ

“จากบันทึกของป้อมตำรวจ ย่าของอารุโตะอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้จนถึงเมื่อสองปีที่แล้ว หลังจากพ่อสามีเสียชีวิต แม่สามีก็ไปอาศัยอยู่ตามลำพังในอะพาร์ตเมนต์ที่ห่างไปไม่ไกล ได้ยินว่าตอนที่แม่สามีออกไป พวกเขาจะทะเลาะกันมากทีเดียว เพื่อนบ้านหลายคนเห็นแม่สามีตะโกนว่า ‘ฉันจะไม่ยกอัลจังให้หรอก ฉันกับอัลจังจะอยู่ด้วยกัน’ ”

“เธอเป็นคนที่จะทำอะไรก็ไม่ได้ หรือเป็นยาที่นิสัยประหลาดถึงขั้นลักพาตัวหลานไปซ่อนหรือเปล่าครับ”

เมื่อมิอุระถาม โทมียาสึก็เกาหน้าผากของเขา

“แม้จะมีปัญหานิดหน่อย แต่ไม่น่าถึงขนาดเป็นผู้ต้องสงสัยได้นอกจากนี้ ถ้าย่าเป็นคนก่ออาชญากรรม เธอคงจะไม่โทรมาข่มขู่หรอก”

ประตูห้องนั่งเล่นเปิดออก

ตำรวจหญิงสองคนในชุดไพรเวตเข้ามาในห้อง แต่ละคนถือถุงร้านสะดวกซื้อใบใหญ่เอาไว้

“ขอเฝ้าตำรวจหญิงมาจากแผนกดูแลความปลอดภัยของสถานนี้ ตำรวจทามาการะ ขึ้นมีแต่ผู้ชายอยู่กันเยอะๆ เดี่ยวคุณนายจะหายใจไม่ออกเอาได้นะ”

โทมียาสึอธิบายด้วยเสียงเบาๆ ดูเหมือนเขาจะสั่งให้ไปซื้อของด้วยในถุงร้านสะดวกซื้อเต็มไปด้วยกาแฟกระป๋อง เครื่องดื่มเกลือแร่ ขนมอบังไส้ควา ข้าวปั้น และเครื่องดื่มเยลลี่

โทมียาสึพูดเบาลงอีก

“แล้วโกดะล่ะ”

ก่อนจะเอ่ยถาม ทาคาฮิระก็ตอบ

“นี่เป็นเพียงการคาดการณ์ แต่ผมคิดว่าพวกเขาจะได้รับการปล่อยตัวภายในหนึ่งหรือสองชั่วโมง หากเป็นเช่นนั้นผมคิดว่าเขาจะจัดสรรบุคลากรมาทางนี้ได้มากขึ้น”

“จ้ะหรือ”

โทมียาสุพยักหน้า

“พูดอย่างนี้ก็ยังไม่อยู่ เรียกได้ว่าโกตะโดนลูกหลงนะ เดิมทีต้องเป็นฝ่ายที่ห้าที่ไปศูนย์บัญชาการสืบสวนพิเศษ แคมหัวหน้ากองสืบสวน...”

เสียงพูดขาดห้วงไป

เพราะมีเสียงแหลมสูงดังผ่านอากาศภายในห้อง มันเป็นเสียงของโทรศัพท์บ้าน

โทมียาสู้สึกลึ่ดตึงเครียดทันที

4

วันศุกร์ที่ 14 เมษายน เวลา 14:15 น.

ประตูร้านกาแฟเปิดออก เมื่อเห็นว่าคนที่ตามหาเข้ามาแล้ว อูราสึง คาโนะก็ยืนขึ้น

“คุณทาคาฮิระ ทางนี้ค่ะ”

เธอยกมือขวาขึ้น

ทาคาฮิระยิ้มเมื่อสังเกตเห็นคาโนะ เขาพูดกับพนักงานเสิร์ฟว่า “มากับเพื่อนครับ” แล้วรีบก้าวไปที่โต๊ะของคาโนะ

“ไม่เจอกันนานเลยนะคะ คุณทาคาฮิระ”

คาโนะยืนขึ้นและโค้งคำนับอย่างถูกต้องตามมารยาท

“ขอบคุณที่สละเวลามานะในวันนี้ค่ะ”

“ไม่หรอกครับ” ทาคาอิระยิ้มเจื่อน

“จำไม่ได้เลย... คุณเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ”

เขาชมเชยราวกับปิดบังอะไรไว้ในใจ จากนั้นก็นั่งลงฝั่งตรงข้าม
คาโนะก็หันหัวเราะเอาไว้อยู่

“พูดตามตรงก็ได้ค่ะ คุณคงคิดว่า ‘ฉันกลายเป็นผู้หญิงที่อันตราย
ไปแล้ว’ ใช่ไหมล่ะ”

ปัจจุบันคาโนะเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยปีที่สอง เธอเข้าเรียน
ในคณะนิติศาสตร์ ภาควิชากฎหมาย หลักสูตรนิติศาสตร์ทั่วไปของ
มหาวิทยาลัยเอนินกักคุเอ็นซึ่งตั้งอยู่ในเขตชิโยดะ

ครั้งสุดท้ายที่เธอได้พบกับทาคาอิระ คาโนะเป็นเด็กสาวมัธยมปลาย
ที่จริงจัง แต่เธอเปลี่ยนแปลงไปมากในช่วงสองปีที่ผ่านมา หากถามว่าอะไร
ก็จะต้องบอกว่า ‘หน้าตา’

ผมประกาศตรงที่กัตซุนเป็นสีทอง แถมยังตัดทรงผมไม่เหมือนกัน
สองข้าง โดยฝั่งขวาเป็นผมบ๊อบ และฝั่งซ้ายเป็นทรงอันเดอร์คัต

เธอแต่งหน้าเข้ม เล็บเป็นทรงยาวแหลมเหมือนอาวุธ สวมเสื้อผ้า
สีดำทั้งตัว ทั้งเสื้อเชิ้ต แจ็กเก็ต และเนกไทแบบผู้ชาย

“แต่งคอสเพลย์นะคะ”

คาโนะยิ้มขณะจับคอเสื้อแจ็กเก็ตของเธอ

“ทีมคือ ‘ผู้หญิงเข้มแข็ง’ หรือ ‘ผู้หญิงที่ผู้ชายไม่ชอบ’ ค่ะ”

“ฮ่าๆ”

ทาคาอิระเห็นด้วยแบบกำกึ่ง และสั่ง ‘กาแฟร้อน’ กับพนักงานเสิร์ฟ

“แต่ ผมดีใจที่คุณติดต่อมานะ”

“ขอโทษที่ต้องให้ลำบากมาถึงที่นี่ค่ะ”

คาโนะก้มศีรษะลงอีกครั้ง

“ทั้งที่ติดต่อไปกะทันหัน แต่ไม่นึกเลยว่าจะช่วยมาถึงใกล้ๆ

มหาวิทยาลัย แคตอบอีเมลก็พอแล้วแท้ๆ”

“ไม่เลย ผมจะดีใจมากถ้าเราเพิ่มจำนวนตำรวจหญิงที่มีแววรุ่งได้
ผมมาเพื่อโฆษณาเชิญชวนในนามของกรมตำรวจนะ”

...ผ่านไปตั้งสองปีแล้ว แต่คนคนนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยแฮะ
คาโนะโล่งใจ

กริยามารยาทอ่อนน้อม น้ำเสียงสงบ และความจริงที่ว่าเขาไม่เคย
พูดว่า “ถ้ามีรูปแบบนั้น ทำไมไม่ถามพ่อของคุณล่ะ” ก็ยังคงเหมือนเมื่อก่อน

สาเหตุที่พบกัน... เหตุการณ์นั้นเลวร้ายขั้นสุด ทว่าการได้รู้จักกับเขา
เป็นความสุขที่คาดไม่ถึง เขาเป็นคนที่คุยด้วยได้ไม่เหมือนกับพ่อแม่และ
รู้สึกคล้ายเพื่อนที่อายุมากกว่า

...ใช้ว่าฉันปรึกษาพ่อไม่ได้หรอก

แต่ไม่ค่อยอยากคุยเรื่องตำรวจกับพ่อ

ต่อให้เปิดประเด็นเรื่องเส้นทางอาชีพ ก็ไม่อยากพูดคำว่า “ตำรวจ”
เรื่องคตินั้นก็เช่นกัน เธอยังไม่เคยพูดคุยกันดีๆ ในฐานะพ่อลูกเลยสักครั้ง

...แต่ฉันไม่มีทางเลือก

นั่นคือสิ่งที่คาโนะคิด ทำไมถึงไม่ช่วยคลายทุกข์ให้กันและกัน

“...ถึงเวลาที่ต้องคิดว่าจะทำยังไงกับคลาสเรียนดีแล้วนะคะ”

คาโนะพูดกับทาคาฮิระขณะเติมน้ำเชื่อมลงในลาเต้แก้วเหลือง

“นักศึกษาหลายคนค่อนข้างซัดเพราะคิดว่า ‘ตัดสินใจให้ได้ก่อน
ฤดูใบไม้ร่วงก็พอ’ แต่จริงๆ แล้วเวลาครึ่งปีมันก็แค่พริบตาเดียวเอง
จริงไหมคะ สมมติถ้าอยากจะย้ายไปสายงานกฎหมาย นี่เป็นโอกาสสุดท้าย
ก่อนที่จะแบ่งคลาสเรียน... เพราะการเป็นตำรวจคือหนึ่งในเส้นทางอาชีพ
ที่ฉันต้องการ เลยคิดว่าอยากลองถามผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการสอบ
คัดเลือกเข้าทำงานและโรงเรียนตำรวจดูบ้าง”

“อย่างนี้เอง”

ทาคาฮิระเทนมปริมาณเล็กน้อยลงในกาแฟที่มาเสิร์ฟ

“แต่ผมสอบเข้าทำงานเมื่อนานมาแล้ว เลยไม่แน่ใจว่าจะช่วยอะไร นักเรียนสมัยนี้ได้บ้างหรือเปล่า แกมการเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายสำเร็จ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือระดับมหาวิทยาลัยก็แตกต่างกันอย่างมาก”

“มีความแตกต่างระหว่างชายและหญิงจริงหรือคะ”

“อย่างที่บอกไป ข้อมูลที่ผมรู้มันมาจากเมื่อนานมาแล้วนะ คิดว่าตอนนี้ได้รับการปรับปรุงขึ้นมากแล้ว ถึงอย่างนั้นตำรวจเป็นสังคมที่มีผู้ชายมาก นอกจากศิลปะการต่อสู้เช่นยูโด เคนโดแล้ว ก็จะต้องมีพลกำลังและทักษะเทียบเท่ากับผู้ชาย มันจึงยังยากอยู่ดี”

“นั่นสินะคะ...”

คาโนะมองออกไปนอกหน้าต่าง

“เป็นเรื่องดีที่ฉันเข้าเรียนคณะกฎหมาย แต่ถึงฉันเรียนกฎหมายมากเท่าไร ฉันก็ยังไม่รู้ว่าจะต้องเลือกเส้นทางไหน”

เผลอม่อมมองไปไกล

“ก่อนเลือกคลาสเรียน ฉันรู้สึกว่เริ่มหลงทางจากสิ่งที่ตนเองอยากทำ อยากให้คนเลวทั้งโลกได้รับคำพิพากษาที่ยุติธรรม หลักสำคัญนั้นยังไม่เปลี่ยนแปลงค่ะ ฉันต้องการจับกุมคนเลว ต้องการพิพากษา หรือต้องการจะปกป้องผู้ที่อ่อนแอจากคนเลว ยิ่งรู้เกี่ยวกับคดีตัวอย่างมากเท่าไร ความคิดก็ยิ่งสับสนมากขึ้นเท่านั้น”

“เข้าใจนะ”

ทาคาฮิระพยักหน้า

“ไม่รู้เลยว่านี่คือครั้งที่ผมตัดสินใจว่า ‘รู้ซึ่เป็นอัยการดีกว่า’ หรือไม่ก็ ‘คิดถูกแล้วที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีอำนาจจับกุม’ คิดและลังเลจนถึงนาทีสุดท้ายยังได้ การมีหลายตัวเลือกเป็นเรื่องที่วิเศษ”

“ขอบคุณที่พูดเช่นนั้น...”

ขณะที่คาโนะพูดค้างไว้ เสียงริงโตนของไลน์ก็ดังขึ้น

มันมาจากสมาร์ทโฟนของคาโนะที่วางอยู่บนโต๊ะ หลังจากพูดว่า “ขอโทษ” เธอก็ตรวจดูแอปไลน์

“อะไรกัน... ขอโทษค่ะ นี่กว่าเป็นการแจ้งดสอน แต่กลับเป็น คำเชิญไปงานเลี้ยงต้อนรับนักศึกษาใหม่ เดือนนี้มีแต่เรื่องแบบนี้ทั้งนั้นเลย”

“เอ่อ จะว่าไปก็เดือนเมษายนแล้วเนอะ เป็นฤดูของงานเลี้ยงต้อนรับ นักศึกษาใหม่หรือเปล่า”

ทาคาฮิระหัวเราะ

“สมัยนี้การแจ้งเตือนทั้งหมดทั้งการยกเลิกชั้นเรียน การเข้าเรียน และกิจกรรมต่างๆ อยู่บนโซเชียลมีเดียหรือแอปเฉพาะใช้ใหม่ ยังไงมันก็ แตกต่างจากสมัยของเรา”

“เพราะมันยังทำหน้าที่เป็นเครือข่ายติดต่อฉุกเฉินในกรณีเกิดภัยพิบัติ ทางธรรมชาติด้วย ฉันเลยไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องลงทะเบียนค่ะ หวังว่าจะมีฟีเจอร์ที่ให้ฉันบล็อกเฉพาะข่าวเกี่ยวกับการดื่มสุรานั้น”

คาโนะวางสมาร์ทโฟนคว่ำหน้าลงบนโต๊ะ

เธอดื่มลาเต้แก้วเหลืองแล้วโน้มตัวลงบนโต๊ะ

“ต้องไปแล้วนะคะ คุณทาคาฮิระ ดูเหมือนว่าหลักสูตรเริ่มต้น ของโรงเรียนตำรวจจะใช้เวลาหกเดือนสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับ มหาวิทยาลัย แต่ฉันอยากจะถามคุณบางอย่างที่เฉพาะเจาะจง...”

5

วันศุกร์ที่ 14 เมษายน เวลา 19:18 น.

นี่เป็นครั้งแรกที่คาโนะไปร้านอิซากายะ

ห้องแบบญี่ปุ่นสำหรับยี่สิบคนค่อนข้างสกปรก มีโต๊ะโคทสึและที่นั่งแบบหย่อนขา เสื่อทาทามินุ่มฟู และรู้สึกเหนียวเมื่อสัมผัสโต๊ะ กระดาษบนประตูเหลืองจากควันบุหรี่ และกรอบรูปลายอักษรพุทกันที่ดูล้ำสมัยทุกอย่างล้วนดูน่าเกลียดไปหมด

“ทำไมไม่ใช่ร้านเดิมล่ะ”

“ฤดูกาลของงานเลี้ยงต้อนรับนักศึกษาใหม่นี้มา เลยจองที่นั่นไม่ได้สิ”

“จัดการไม่ได้เรื่องเลย การสำเร็จการศึกษาของคนรุ่นก่อนนี้ทำให้เจ็บปวดจังเนอะ”

แก้มของเลขาชมรมกระตุกอย่างเห็นได้ชัดขณะที่นักศึกษาปีสามบนเสียงดัง หัวหน้าชมรมคนใหม่รีบยกแก้วขึ้นพร้อมกับรอยยิ้มเสแสร้งบนใบหน้า

“ได้แก้วกันหมดทุกคนหรือยัง ไม่มีปัญหาใช่ไหม เออ งั้นวันนี้สังสรรค์อย่างเป็นทางการเอง นักเรียนใหม่ก็ดื่มเยอะๆ นะ เอ้า ชนแก้วว!”

“ชนแก้ว”

“ชนแก้วว”

เสียงตอบรับเบาบางตามที่คาดไว้

...บรรยากาศเปลี่ยนไปจริงๆ ตั้งแต่หัวหน้าชมรมคนก่อนเรียนจบ คาโนะยกแก้วขนาดกลางขึ้นโดยไม่พูดอะไร และกลืนน้ำลายเอือกเริ่มจากชมรมทั้งหมดเสียความมีชีวิตชีวาและไม่กลมเกลียวกันเหมือนก่อน บรรยากาศที่ผ่อนคลายกลายเป็นอบอวลไปด้วยความเหนียวหนำย ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไป แทนที่พากันศึกษาและค้นคว้ากฎหมาย ฤดูร้อนนี้คงกลายเป็นแค่ชมรมดื่มเหล้าเท่านั้น

เฮ้อ... ช่างมันเถอะ ยังไงฉันก็ไม่ได้ใส่ใจกับชมรมเท่าไร

คิดว่าแค่มีกิจกรรมพอให้เขียนเรซูเม่ สร้างสายสัมพันธ์กับรุ่นพี่ และได้เรียนรู้เกี่ยวกับกฎหมายเป็นครั้งคราวก็พอใจแล้ว การได้พูดคุย

แลกเปลี่ยนกับมหาวิทยาลัยอื่นๆ ผ่านชมรมที่จัดระหว่างวิทยาลัยก็น่าสนใจ แต่ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของปีก่อนเท่านั้น

...ไม่ใช่แค่คลาสเรียนที่ต้องเปลี่ยน แต่ยังต้องดูเรื่องเปลี่ยนชมรมด้วย คาโนะวางแก้วลง แล้วมองดูเล็บของตนเอง

เป็นเล็บแปลกประหลาดที่ทาคาอิระเห็นในช่วงกลางวัน แน่نونว่าไม่ใช่เล็บจริง มันคือเล็บปลอมจำรูปที่ถอดออกและใช้ซ้ำได้หลายครั้ง ส่วนเล็บจริงของเธอนั้นถูกกัดสั้นจนเห็นเนื้อและคุ้ยบะเียน

...นับตั้งแต่เหตุการณ์นั้น ฉันก็เริ่มมีนิสัยชอบกัดเล็บ

บอกทาคาอิระไปว่า “เป็นการคอสเพลย์ผู้หญิงที่แข็งแกร่งค่ะ” ก็เป็นเรื่องจริงเหมือนกัน แต่งเป็นผู้หญิงแข็งแกร่งด้วยเล็บปลายแหลมเพื่อซ่อนเล็บที่น่าเกลียดของตัวเองไว้ เหมือนสำนวนที่ว่ายิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว

“คุณอุราสึงิ ดิมหรือเปล่า”

นักเรียนชายปีสามที่นั่งข้างๆ ส่งเสียงเรียกเธอ

“ฉันกำลังดิมอยู่นะคะ นี่ไง”

เธอยกแก้วขนาดกลางขึ้นมา นักเรียนชายเอียงศีรษะของเขา

“เฮ้ คุณอุราสึงิอายุเกิน 20 ปีแล้วหรือยังนะ”

“นั่นไม่เข้าไปหน่อยหรอกคะ หัวหน้าชมรมคนใหม่กับบอกแล้วว่าให้เบินกันเอง ไม่ต้องถือยศศักดิ์”

“อ่าฮะๆ นั่นสินะ”

คาโนะยืมบางๆ ให้กับนักเรียนชายที่พูดว่า “ชนแก้ว” และเอาแก้วมาชนอีกครั้ง

เธอได้เรียนรู้รสชาติของแอลกอฮอล์ครั้งแรกตอนดิม ‘ที่บ้าน’

คาโนะอาศัยอยู่ในอะพาร์ตเมนต์ไม่ใช่หอพักนักศึกษา แต่เธอได้รับคำเชิญชวน “ค้างเลยสิ” “ดิมด้วยกันเถอะ” มากขึ้นขณะนั่งแช่อยู่ในห้องของเพื่อนที่พักในหอ

เริ่มจากซูไฮระป่องรสนหวาน แล้วความชอบก็ขยายไปถึงเบียร์ที่มี

ปริมาณมอลต์ต่ำ เบียร์ และไฮบอล

...อย่างไรก็ตาม ฉันพยายามเข้าร่วมเฉพาะตอนที่แม้แต่ผู้หญิงเท่านั้น
นับตั้งแต่เหตุการณ์นั้น คาโนะเริ่มอ่อนไหวต่ออาชญากรรมทางเพศ
มากขึ้น นั่นคือเหตุผลที่เธอเลือกคณะนิติศาสตร์ และทำให้เธอปิดกั้นตัวเอง
จากความรักโดยสิ้นเชิง

“คุณอุราสึงิ นี่เมนู”

“ฮะ ค่ะ ขอขอบคุณค่ะ”

บนโต๊ะเรียงรายไปด้วยอาหารมาตรฐานอย่างไก่ทอด ซีซาร์สลัด
และเฟรนช์ฟรายส์ คาโนะพลิกดูเมนูเพื่อหาอาหารทานเล่น

“เออ ฉันขอสั่งทาโกะวาซาบิได้ไหมคะ”

“โอ้ เป็นตัวเลือกที่มีรสนิยมจัง สมกับที่เป็นคุณอุราสึงิ”

“อะไรคะ อะไรคือ ‘สมกับที่เป็น’ ค่ะ”

“เพราะว่าคุณอุราสึงิ มักจะแสดงท่าทีว่า ‘ฉันไม่เหมือนใคร อย่าเอาฉัน
ไปเหมารวมกับผู้หญิงพวกนั้น’ นี่นา นั่นคือความหมายของคำว่า ‘สมกับ
ที่เป็น’ นะ”

“เอ๊ะ? อ่า ฮ่าๆ...”

คาโนะหมดคำพูดที่จะตอบ เธอจึงหัวเราะแบบขบขันเพื่อกลบเกลื่อน
“นั่นไม่ใช่ว่าจริงเลยล่ะ แกมทาโกะวาซาบิก็เป็นกับแกล้ม
ยอดนิยมในหมู่สาว ๆ อยู่แล้ว เพราะแคลอรีต่ำ”

เธอพยายามกลับมาพูดถึงเมนู

ทว่านักเรียนชายกลับเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น

“ฉันนะ ความจริงสนใจคุณอุราสึงิมาลึกๆแล้วล่ะ”

...เหวอ น่ารำคาญจัง

คาโนะนิ่วหน้าอยู่ในใจ สถานการณ์ที่จะไม่ดี คาโนะถอยไปเนียนๆ
พร้อมตอบอย่างเสียดายๆ ไร้ความหมายว่า “อย่างนั้นหรอคะ”

“ขออินสตาแกรมหน่อยสิ มาแลกกันเถอะ”

“ไม่ เอ่อ ฉันไม่เล่นอินสตาแกรม”

นี่เป็นเรื่องจริง จิตใจของเธอบอบช้ำกับเหตุการณ์ดังกล่าวจนไม่เล่นโซเชียลมีเดียอื่นเลยนอกจากไลน์ และยังตั้งกำแพงกันคำขอเป็นเพื่อนจากบุคคลภายนอกด้วย

นักเรียนชายขมวดคิ้วอย่างเห็นได้ชัด

“อินสตาแกรมไม่ได้เหรอ แล้วทวิตเตอร์ล่ะ”

“ฉันไม่ได้เล่นค่ะ”

“โกหกน่า ทำไมถึงโกหกแบบนั้นล่ะ”

จู่ๆ เสียงท้ายประโยคของนักเรียนชายก็สูงขึ้น

“คืออั้นะ ถ้าไม่อยากแลกกับฉันก็พูดออกมาสิ ทำไมต้องโกหกว่า ‘ไม่ได้เล่น’ ด้วยล่ะ มันไม่หยาบคายไปหน่อยเหรอ ฉันเป็นรุ่นพี่นะ หรือคิดว่าถ้าบอกว่า ‘ไม่อยากแลก’ ฉันจะโกรธเอาเหรอ”

“มะ ไม่ใช่อย่างนั้น”

แย่แล้ว... กลายเป็นเรื่องยุ่งยากซะแล้ว

คาโนะลอบถอนหายใจ ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องกล่าวว่า
“ขอโทษค่ะ”

แต่นั่นกลับยิ่งเติมเชื้อไฟให้กับความโกรธของเธอ

“คำว่า ‘ขอโทษค่ะ’ ที่เย็นชานั่นคืออะไรนะ ...ถ้าขอโทษแบบนั้นก็เหมือนว่าฉันเรียกร้องคำขอโทษจากเธอนะสิ คุณอุราสีงิ นั้นแหละประเด็น เธอตั้งใจจะทำให้ฉันเป็นคนเลวเพื่อหนีจากสถานการณ์นี้ใช่ไหม ผิดแล้วละ ฉันแค่ถามว่า ‘ทำไมถึงโกหก’ แค่นั้น การตอบด้วยคำโกหกเป็นสิ่งที่แย่ที่สุดที่คนเราจะทำได้ โดยเฉพาะกับรุ่นพี่ในชมรม เธอถูกเลี้ยงดูมาอย่างไรถึงโกหกรุ่นพี่ แล้วพยายามป้ายความผิดให้ฉันอีก”

“ฉันก็ไม่ได้เล่นเหมือนกันนะ”

เสียงแหบแห้งดังเอื่อยๆ มาจากทางด้านหลัง

คาโนะหันไปมองต้นเสียงทันที

...อ๊ะ คนนี้

เธอเป็นนักศึกษาหญิงจากมหา'ลัยอื่น

เธอเป็นผู้หญิงที่คาโนะเคยเจอครั้งหรือสองครั้งในงานปาร์ตี้ดื่มเหล้าของชมรมนี้ เพราะเธอแต่งตัวดูฉลาดกว่าคาโนะ คาโนะเลยจำเธอได้

ผมของเธอย่อมนีลาเวนเดอร์ม่วงเป็นลอนหลวมๆ ยาวลงมาถึงหน้าอก เลื้อยลายงูและกระโปรงยาวรัดรูปทำจากหนัง เล็บก็มีลวดลายคล้ายงูหลามเข้ากัน มีเพียงนิ้วนางทั้งสองข้างเท่านั้นที่มีสีเงินวาววับเหมือนของมีค่า

คอนเซปต์เหมือนกับฉันสินะ

แถมยังเป็น ‘ผู้หญิงที่ดูแข็งแกร่งมาก’ ยิ่งกว่าคาโนะ

ขณะที่คาโนะกำลังชื่นชมเธอ เด็กสาวก็เสียผม

“รุ่นพี่ ฉันก็ไม่ใช่อินสตาแกรมหรือทวิตเตอร์เหมือนกัน มันมีอะไรแปลกเพอร์คอะ ทำไม่ถึงตัดสินใจว่ามันเป็นเรื่องโกหกล่ะ หากไม่เชื่อ จะดูสมาร์ทโฟนของฉันไหมคะ”

และเข้ามาแทรก

“ปะ... เปล่า ไม่ได้พูดกับคุณเซกาวะสักหน่อยนี่”

นักศึกษาชายเถียงกลับ

แต่น้ำเสียงไม่มีพลังเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว และตกตะลึงอย่างเห็นได้ชัด

นักศึกษาหญิงที่ชื่อเซกาวะหัวเราะหึๆ

“เพราะพูดเรื่องนี้เกี่ยวกับการเลี้ยงดู ฉันเลยคิดว่าที่กำลังคุยกับฉันซะอีก ว่าแต่รุ่นพี่ ถ้าหากเรื่องนี้ถูกรายงานไปยังมหา'ลัย มันจะไม่ใช่ใบแดงทันทีหรอก นักศึกษาในหลักสูตรกฎหมายจะแสดงความความคิดเห็นที่มีต่อคดีเกี่ยวกับการเลี้ยงดูได้ไง นี่มันแย่ แย่สุดๆ เลยนะคะ”

“อ๊ะ อุก...”

นักศึกษาชายพูดไม่ออกอย่างเห็นได้ชัด

คาโนะมองดูปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสองด้วยความประหลาดใจ จนเห็นว่าคนที่ซื้อเซกาวะกำลังส่งสัญญาณด้วยสายตาว่า “ไปสิ”

คาโนะพยักหน้าเสียบๆ แล้วรีบลุกขึ้นยืน

เธอออกจากห้องญี่ปุ่นแล้วรีบมุ่งหน้าไปห้องน้ำ ทั้งที่ยังไม่ปวด ปัสสาวะแต่ น่าจะเป็นที่ช่วยเปลี่ยนอารมณ์ได้

...แถมยังเป็น ‘สถานที่ที่มีแต่คนเพศเดียวกันเท่านั้น’ จริงๆ

เธอปิดประตูข้างหลังที่มีสัญลักษณ์ผู้หญิง และถอนใจด้วยความโล่งอก ถึงจะเป็นร้านเหล้าชิคากายะเก่าและราคาถูก แต่ร้านก็มีขนาดใหญ่ ห้องน้ำจึงค่อนข้างกว้างขวางระดับหนึ่ง

คาโนะเข้าไปในห้องสุขาที่อยู่ด้านในสุด แต่แล้วก็รู้สึกลังเลทันที อะ... ที่นี่มันไม่ดีเลย

แค่มองปราดเดียวก็รู้

ผนังเต็มไปด้วยรู มีรูเล็กๆ ที่ดูเหมือนใช้สว่านเจาะจากอีกด้าน แม้ครึ่งหนึ่งจะถูกปิดด้วยสกรู แต่ส่วนที่เหลือยังคงปล่อยทิ้งไว้เป็นรู นั่นเป็นภาพที่พบเห็นได้ทั่วไปในห้องน้ำสาธารณะตามสถานีรถไฟ

สมัยเด็ก เธอเคยคิดว่า “มีคนไว้มารยาทที่ทำลายทรัพย์สินสาธารณะด้วย” และเคยตีความไปว่า “บางทีคงจะเพราะเมา” แต่อยู่มาวันหนึ่ง

“นั่นเป็นรูที่พวกถ้ามองเจาะ”

“มีคนถ่ายรูปรูผู้หญิงปัสสาวะอุจจาระเพื่อขายมัน”

เธอชนลูกเมื่อได้รู้เรื่องนั้น

เธออดแต่จะรู้ด้วยกระดากชำระที่ปิดเป็นเกลียว

หลังจากที่อดจนหมด เธอก็มองไปรอบๆ ห้องสุขาอีกครั้ง มีขวดพลาสติกที่น่าสงสัยอยู่บนพื้น วิธีซ่อนกระดากชำระก็ผิดธรรมชาติเช่นกัน

เมื่อย้ายกระดากชำระสองสามม้วน เธอก็พบสิ่งที่คาดเอาไว้ มันคือ

แนะนำนักเขียน

คุซึกิ ริอู

เกิดวันที่ 29 กรกฎาคม 1972 จังหวัดนิงาตะ เธอเริ่มต้นเส้นทาง
วงการวรรณกรรมในปี 2012 ด้วยผลงานเปิดตัว “ホーンテッド・キャンパス”
(Haunted Campus) ซึ่งได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ในปี 2016 ผลงาน
ของคุซึกิมักจะเกี่ยวข้องกับธีมจิตวิทยา อาชญากรรม และการสะท้อนความ
ซับซ้อนของจิตใจมนุษย์ ที่ผู้อ่านต้องตั้งคำถามและคิดลึกซึ้งไปกับเรื่องราว

ผลงานของเธอได้รับการแปล และสร้างความนิยมอย่างมากในกลุ่ม
นักอ่านชาวไทย โดยเฉพาะเรื่อง “ผ้าคลุมหน้าวิปัสสนากับเรื่องประหลาด
อื่นๆ” ซึ่งไม่เพียงแต่ดึงดูดความสนใจ แต่ยังท้าทายความคิดด้วยเนื้อหา
ที่เต็มไปด้วยความตึงเครียดและพลิกผันที่ไม่คาดคิด

นอกจากนี้ คุซึกิ ริอู ยังได้รับการยอมรับในวงการวรรณกรรมทั้ง
ในประเทศญี่ปุ่นและต่างประเทศ โดยเธอคว้ารางวัลมากมายที่ยกย่อง
ความสามารถในการเขียน

รางวัลนวนิยายสยองขวัญแห่งญี่ปุ่นครั้งที่ 19 และรางวัลผู้อ่านในปี
2012 จากเรื่อง “ホーンテッド・キャンパス” (Haunted Campus)

รางวัล Subaru Novel Newcomer Award ครั้งที่ 25 ในปี 2012 จากเรื่อง
“赤と白” (Aka to Shiro / Red and White)

รางวัล Shousetsu Subaru New Writers' Award ในปี 2013 จากเรื่อง
“完全なる食卓” (Kanzen naru Shokutaku / The Perfect Table)

รางวัล Shincho Mystery Award ในปี 2016 จากเรื่อง “死刑にいたる病”
(Shikei ni itaru yamai)

แนะนำนักแปล

แพรวา ปิยะวุฒิโกชน์

จบการศึกษาจากประเทศญี่ปุ่น ด้วยความหลงใหลในภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นเป็นทุนเดิม ประกอบกับความรักในการอ่านนิยายและการดูการ์ตูนตั้งแต่วัยเด็ก ทำให้ตัดสินใจเดินบนเส้นทางสายอาชีพนักแปลอย่างจริงจัง มีประสบการณ์แปลผลงานหลากหลายแนว ทั้งนิยาย ไลท์โนเวล และมังงะ เคยร่วมงานกับหลายสำนักพิมพ์ชั้นนำ อาทิ สำนักพิมพ์ First Page Pro, A book by AG Group, Phoenix Next และสำนักพิมพ์ไดฟุกุ ทำงานด้วยความตั้งใจที่จะถ่ายทอดเนื้อหาและอารมณ์จากต้นฉบับให้ยังคงความสมบูรณ์ที่สุด เพื่อให้ผู้อ่านได้สัมผัสประสบการณ์ที่ใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด

เสพติดกักขังหน่วยงานนี้

監禁依存症

คุซิกิ ริอุ เขียน

แพรวา ปิยะวุฒิโกชน์ แปล

監禁依存症 (KANKIN IZONSHO) by 櫛木 理宇

Copyright © Riu KUSHIKI 2023

All rights reserved.

Original Japanese edition published by GENTOSHA INC.

Thai language edition arranged with GENTOSHA INC. through

Emily Books Agency LTD.

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2568

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

ISBN 978-616-14-0671-4

คุซิกิ, ริอุ.

เสพติดกักขังหน่วยงานนี้.-- กรุงเทพฯ : บุก ไทม์, 2568.

288 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. แพรวา ปิยะวุฒิโกชน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0671-4

เจ้าสำนักไต้ฝุ่น

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอ็ดิตภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เอลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวษ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

กัญญารัตน์ สีเสียดคำ

ปาริฉัตร กาฬภัคดี

Pong Songsai ธมลวรรณ มีสังข์

คันสนีย์ ศรีมันจู ธฤต ศิริสุมทุม บุญญิสสา เชียงทับ

อัศคณัฐ ชูมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บุก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

ฟิวบุ๊ก
กรุณาอ่านสายตาอันชัด
www.greenread.com

DAIFUKU X KUSHIKI RIU

ซีรีส์เสพติดความตาย

เสพติดมาดกสุม

ทดลองอ่าน

ราคา 369.-

“ถ้าเธอขึ้นรถไฟขบวนนั้นข้ากว่าน้าหานาที่... เธออาจยังมีชีวิตอยู่”
โคมินาโตะ มิกุ เด็กสาวมัธยมปลายผู้ไร้เดียงสา ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับ
เจมิตที่ซ่อนอยู่ในเมือง ทุกเช้าเธอต้องเผชิญกับฝันร้ายซ้ำซาก จนวันหนึ่ง
ฝันร้ายนั้นกลายเป็นจริง มิกุหายตัวไป... และพบอีกครั้งในสภาพศพ
ถูกทรมานอย่างสยดสยอง นักสืบอุราสึ คัตสึชิแห่งหน่วยสืบสวนที่ 1
เปิดการสืบสวนที่มองผาดเหมือนคดีฆาตกรรมทั่วไป แต่จากหลังกลับ
เต็มไปด้วยปริศนาการค้ามนุษย์ ความบ้าคลั่งของฆาตกรที่ไม่ได้ลงมือ
เพราะความเกลียดชัง แต่ฆ่าด้วย “ความหลงใหล”

เสพติดการุณกสุม

“เลือกหนึ่งในพวกแกมา คนที่แกเลือกจะถูกอีกสองคนช่วยกัน
ถอดเล็บนิ้วโป้ง” คำสั่งนิรนามพบศพกลางป่าร้าง—โดนทรมานไม่เหลือ
ชิ้นดี เหมือนถูกใช้เป็นเครื่องมือบางอย่างก่อนจะหมดประโยชน์ ทาคาคิระ
อัสึยะนักสืบที่เข้ามารับคดี พบว่ายิ่งขุดลึกลงไป ยิ่งพบว่าความตาย
ของเธอไม่ใช่แค่ ‘ฆาตกรรม’ แต่มันคือ ‘พิธีกรรม’

ทดลองอ่าน

ราคา 349.-

ผลงานเล่มอื่นๆ

ทดลองอ่าน

ราคา 309.-

ไซโคพาทที่รัก My beloved psychopath

ฮาอิโมะระ โค่งดังทั่วญี่ปุ่นในฐานะฆาตกรต่อเนื่อง ไซโคพาทผู้มี
สองด้านสุดชั่ว-เจ้าของร้านขนมปัง ชายหนุ่มแสนอบอุ่นเป็นที่รักยิ่งของ
ทุกคน และฆาตกรวิปริตที่ใช้จิตวิทยาและไฉนกว่า 130 ในการ ‘เล่น’
กับเหยื่อ ซึ่งล้วนถูกทรมานอย่างโหดเหี้ยมและโดนถอดเล็บเพื่อสนอง
ความเป็นเพอร์เฟกชันนิสต์ของเขา

นิยายที่สร้างปรากฏการณ์ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ทำเงิน
กว่า 1,100 ล้านบาท

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

“ฉันอยากให้เขารู้สึกแบบเดียวกัน ให้คนที่เขารักถูกย่ำยี
จนทั้งครอบครัวจมดิ่งอยู่ในความสิ้นหวัง”

เซธทาโร เป็นทนายความที่ฉลาดเริ่ดเพราะเขากดดันและข่มขู่เหยื่อในคดี
ความผิดทางเพศให้ยอมความ วันหนึ่งลูกชายวัย 9 ขวบของเขาถูกลักพาตัว
ขณะเซธทาโรไปทำงานที่กรุงเทพฯ ชิโอะ ผู้เป็นภรรยาจึงต้องเผชิญหน้ากับ
ความกดดันและคำข่มขู่จากคนร้ายเพียงลำพัง

การสืบสวนเผยให้เห็นความบาดหมางที่ฝังรากลึกในอดีต
กลั่นตัวเป็นแผนล้างแค้นแบบตาต่อตาฟันต่อฟันอันแสนซับซ้อนซ่อนเงื่อน...

ความยุติธรรมจะมีราคาเท่าไร

ลักพาตัวเพื่อเรียกค่าไถ่ หรือมีแรงจูงใจมาจากความเคียดแค้น?

นี่คือเรื่องราวอันเข้มข้นขึ้นที่เต็มไปด้วยการหักมุม

ทำให้ลุ้นจนนั่งไม่ติดกระทั่งบรรทัดสุดท้าย

ถ้าคุณกลัวพอ “เซพติดกักขังหน่วงเหนี่ยว” กฎแห่งคำคัญของ “ซีรีส์เซพติดความตาย”
นิยายสืบสวนจิตวิทยาของขวัญสุดบ้าคลั่ง ที่นักอ่านชาวญี่ปุ่นต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า
โหดโหดชั่วเหนือจินตนาการ จะพาคุณกระโจนลงสู่ความเจ็บปวดชั่วหัวใจ
ในโลกที่ความยุติธรรมเป็นเพียงภาพลวงตา

SN0101 นิยายสืบสวน

ปกอ่อนอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime